

SPEKTRUM

Časopis zo života rímskokatolíckej farnosti Vítaz

ročník 25
Február 2025
číslo 2

Služba je znakom lásky

Služba je znakom lásky

Apoštolí sa raz hádali medzi sebou, kto z nich je väčší. Vtedy im Pán Ježiš povedal: „Kto chce byť prvý, nech je posledný zo všetkých a služobník všetkých.“

Odjakživa bolo v ľudskej prirodzenosti, že človek chce niečo dosiahnuť, niekým byť. Nechce „hrať vedľajšiu úlohu“ v živote. Takto na začiatku rozmýšľali aj apoštolí. Dokonca aj nábožná matka Salome sa prihovárala u Ježiša, aby jej dvom synom Jánovi a Jakubovi rezervoval popredné miesta vo svojom kráľovstve. Ježiš sa však radikálne stavia proti takémuto zmýšľaniu a prevracia hore nohami zakorenené ľudské túžby.

Aj nás Pán Ježiš chce získať pre službu iným. Sám povedal o sebe: „Neprišiel som, aby sa mi slúžilo, ale aby som slúžil iným.“ Ježiš nás svojím životom provokuje k tomuto novému postoju. Služba nie je čosi, čo ponizuje, ale je to čosi vznešené, nádherné, čo nás ozdobuje a robí náš život radostnejším a šťastnejším. Služba vychádza z podstaty lásky.

Nemôžeme byť kresťanmi, keď odmietame poslúžiť človeku, ktorý je v núdzi, keď nemáme čas pre iného, keď nevidíme biedu toho druhého. Služba je znakom lásky a pokory.

d. o. Marek

OBSAH

Úvodník 2

KATECHÉZA

Homília na 5. nedeľu rok C 4

Homília na 6. nedeľu rok C 6

Homília na 7. nedeľu rok C 7

Homília na 8. nedeľu rok C 9

Nádej nezahanbuje 10

NÁZORY A SVEDECTVÁ

Mágia 1. časť 12

O dedine Lačnov 14

Keď odchádzajú kostolníci 16

Byť svetlom v dnešnom svete 20

Kecharitomene (27. časť) 21

SPEKTRUM MLADÝCH

Ahoj, deti! 22

Máš problém? (131. časť) 24

Okienko Mareka Rojaka 25

Trampoty v manželstve (188. časť) 26

Ohlášky, Stalo sa, Stane sa 29

Prehľad úmyslov sv. omší 30

SNÍMKY

Titulka: M. Magda

Vnútorňá predná: M. Magda

Vnútorňá zadná: M. Magda

Vonkajšia zadná: S. Šimčík

SPEKTRUM**Vydáva:**Rímskokatolícky farský úrad
vo Vítaze pre vnútornú potrebu**Za vydanie zodpovedá:**

d. o. Marek Hnat so spoločnosťou redakcie

Jazyková úprava: Anna Blizmanová**Grafika:** Martin Magda sr.**Redakčný tím:** † d. o. Ján Biroš, Zuzana
Forišová, Ľubica Gurčíková, Viktória Uličná,
Blažej Vaščák**Kontakty:** Tel.: 051/79 16 235e-mail: vítaz@rimkat.sk, spektrum@rimkat.skwww.farnostvítaz.sk

IBAN SK36 0900 0000 0050 3744 5647

Redakcia si vyhradzuje právo úpravy textov.

Sv. Terézia od Ježiša hovorí: „Myslím, že jednou z najväčších útech v tomto živote je, keď človek vidí, že vďaka nemu duše prosperujú. Šťastní sú tí, ktorým Pán udelí tieto milosti.“

Sme vďační Bohu, ktorý Vám, náš duchovný otec Marek, udelil tieto milosti, vďaka ktorým aj naše duše prosperujú. K Vaším narodeninám Vám v modlitbách vyprosujeme mnohé milosti, požehnania a dobrodenia pre časný i pre večný život. S úctou a vďakou Vám zverení veriaci z farnosti Vítaz.

snímka: M. Magda

Posolstvo Panny Márie, Kráľovnej pokoja 25. januára 2025

**cez vizionárku Mariju Lunetti
Drahé deti!**

**V tomto milostivom roku vás
pozývam k obráteniu.
Postavte Boha, drahé deti,
do centra vášho života
a plodmi budú láska k blížnemu
a radosť z vydávania svedectva.
Svätosť vášho života sa stane
pravdivým svedectvom viery.**

**Ďakujem vám, že ste
prijali moje pozvanie.“**

(s cirkevným schválením)

KATECHÉZA

Homília na 5. nedelu v roku C
z prípravy kňaza + Jána Biroša

„Tak sa pomodli!“

Milí veriaci,
v dnešnej bohoslužbe slova sme počuli o povolani. Aj my sme boli povolaní k životu, aby sme splnili určitú úlohu. Naozaj plníme to, čo od nás Boh očakáva? Pán Ježiš vytrhol Šimona Petra z jeho rybárskeho povolania a s ním aj iných rybárov a povedal im, že z nich chce urobiť rybárov ľudí - ľudských duší. Pánovi Ježišovi boli siete obrazom neviditeľných milostí, do ktorých sa budú dostávať ľudia dobrej vôle a z tejto siete budú prenášaní do nebeského kráľovstva. To veľké množstvo chytených rýb z dnešného evanjelia malo znamenať, že veľké množstvo ľudí príde do neba. To, že si Šimon musel pozvať na pomoc rybárov z iných lodí znamenalo, že v Cirkvi bude mnoho tých, ktorí budú pracovať na ľudskej spáse. Ale ešte jedna myšlienka nám nesmie uniknúť. Pán Ježiš povedal Šimonovi: „Zájdí na hlbinu!“ Tým chcel Pán Ježiš povedať, že aj nám treba ísť v náboženstve na hlbinu, do hĺbky.

Povrchná znalosť viery človeku málo osoží. Máme milióny kresťanov, ktorí niečo vedia, ale pri prísnejšej skúške z náboženstva by prepadli. Mnohí z nás už prepadli sami, pretože z neznalosti Božích právd stroskotali v živote a zriekli sa viery, lebo im robila výčitky po zlom čine.

Nemáme ani poňatia, aká je medzi ľuďmi nevedomosť a neznalosť aj základných Božích právd. „Bol si pokrstný?“, pýta sa pred sobášom

kňaz ženícha. „Samozrejme“, znie odpoveď. „A kde si bol pokrstný?“ „No, na MNV!“ „Vieš Otčenáš, Zdravas a Verím v Boha?“ „Jasné...“ „Tak sa pomodli!“ „Jasné.“

Je to smutne smiešne. Nech to bude pre nás poučením a výstrahou. Musíme ísť do hĺbky. Musíme sa stále učiť, aby sme nevedeli len niečo, ale dosť a poriadne. Poriadne vie náboženstvo ten, kto si dokáže na všetky životné otázky správne zodpovedať podľa Pána Boha a jeho svätého Zákona. Potrebujeme mať veľa svetla. A toto svetlo nám sprostredkuje Božie slovo a to nájdeme vo Svätom písme. Jeho správny výklad nám poskytuje katolícka Cirkev.

16. novembra 1975 bol za blahoslaveného vyhlásený prof. MUDr. Jozef Moscati. Narodil sa v roku 1880 a zomrel 12. apríla 1927. Nadaný chlapec Jozef maturuje s vyznamenaním a vo veku 22 rokov je s výborným prospechom promován za lekára. Medicína pre neho nie je zamestnaním, ale skutočným povolaním. Potom pokračuje v odbornom štúdiu a v roku 1911 zverejňuje svoju habilitačnú prácu z odboru fyziologickej chémie. Jeho práca vzbudzuje obdiv odborníkov. Skoro na to, na lekárskom kongrese vo Viedni, si mnohí začínajú všimnúť mladého docenta. Prednáša na lekárskej fakulte a pracuje na klinike. Ako profesor sa stáva priateľom študentov medicíny, skutočným otcom chudobných študentov a na klinike sa prejavuje ako najlepší diagnostik - ten, ktorý

určuje choroby.

Ako hlboko veriaci katolík chodil denne na sväté prijímanie a prehlasuje: nie veda, ale láska pretvorí svet. Nie je mnoho vedcov, ktorí zostali v ľudskej pamäti, ale zato svätci, ktorí zasvätili život láske sú nezabudnuteľní. Dr. Moscati sa snaží liečiť telá, nezabúda však ani na dušu. Niekomu namiesto tabletiiek určuje vykonať 9 prvých piatkov k Božskému srdcu, že sa vylieči. A tak sa aj stáva.

Keď už niet pomoci, taktne pripomína nutnosť a potrebu zmierenia sa s Bohom. Nie je však bigotný - nejako slepý veriaci. Keď raz jedna žena odmietla liečbu, že jej vraj pomôže modlitba, Moscati odpovedá: „Typická ženská vrtosivosť! Myslíte si, že takto naplníte povinnosť kresťanky? Jedna injekcia vám pomôže viac, ako dlhé modlenie.“ A taký, vždy vyrovnaný, usmievaný, plnil svoje povolanie až do svojej predčasnej smrti. Jeho život bol krátky, 47-ročný, jeho dielo, ktoré po sebe zanechal bolo veľké.

Drahí moji, nezužujme povolanie len na duchovný stav, to znamená, že nielen kňazstvo je duchovné povolanie, nielen kňaz môže byť svätý. Každý kresťan je povolaný k dokonalosti, ba aj k svätosti. „Budte teda dokonalí, ako aj váš nebeský Otec je dokonalý“, čítame u sv. Matúša 5, 48. „Budte svätý, lebo ja, váš Boh, som svätý“ (Lv 19, 2).

Dokonalosť života nie je výsadou kňaza, alebo rehoľného stavu. Dr. Moscati bol lekárom, Henrich bol na zemi cisárom. Ludvík

snímka: M. Magda

kráľom, Hedviga kňažnou ako aj sv. Alžbeta bola kráľovnou, ale aj manželkou a matkou. Rodičia sv. Terezy Ježiškovej boli doktor práv a matka bola domáca, obidvaja došli vysokého stupňa dokonalosti.

A čo vlastne k dokonalosti patrí? Ustavičný stav milosti posväcujúcej, čiže život v priateľstve s Bohom. Bez tohto základu nie je kresťanská dokonalosť možná. A táto milosť sa stráca ťažkým hriechom, získava sa vo sviatosti pokánia, vo sviatosti zmierenia sa s Bohom. Úlohou kresťana je uchovať si túto milosť bezhriešnosti a stále ju rozmnožovať. A čím? No predsa modlitbou, sviatosťami a príkladným životom.

Sv. Alfonz tvrdí, že spasený je človek preto, že sa modlil, zavrhnutý v pekle je človek preto, že sa nemodlil. Bez modlitby je život kresťana nemysliteľný. Milosť posväcujúcu udržujeme sviatosťami.

Stále je dosť katolíkov, ktorí podceňujú význam sviatosti. Očistenie svojej duše vo sv. spovedi, sväte prijímanie považuje za neprí-

jemnú veľkonočnú povinnosť, pokiaľ ju ešte aspoň vôbec plní. No Spasiteľ všetkým nechal túto vetu: „Ja som víny kmeň, vy ste na tom kmeni ratolesti. Kto zostáva napojený vo mne a ja v ňom - samozrejme sviatosťami - , len ten prináša mnoho ovocia, lebo bezo mňa nemôžete robiť nič!“

Po jednom pohrebe sa začala debata, kde sa debatovalo o tom, že som vyzval všetkých prítomných, aby boli neustále pripravení na smrť. Istý mladík poznamenal: „Ja by som sa vysmial aj fárarovi, ako môže byť vždy pripravený, vždy len myslieť na smrť.“ A jeden zo starších mu múdro hovorí: „Počúvaj, ty musíš vždy myslieť na to, čo treba jesť, je to tiež hlúposť. Nemysli na to a nejedz!“ „To by som umrel,“ znela múdra odpoveď. A tak vidíš, že môžeš aj duševne umrieť a čo je viac, telo, či duša? Telesná smrť, či strašná duševná smrť?

Príkladným životom udržujeme milosť posväcujúcu. V obnovenej liturgii je zaujímavý jeden prvok opro-

ti starej tradícií, kde sa veľmi zdôrazňovalo vďakovčinenie po sv. prijímaní a po sv. omši aspoň 15 minút v kostole. Teraz po požehnaní a po slovách „Chodte v mene Božom“ sa môže okamžite odísť. To znamená, že už netreba vďakovčinenie? Ale áno, možno ešte viac, ale vďakovčinením nemá byť len štvrťhodinka po svätom prijímaní, ale celý tvoj deň. Tvoja dobrá práca, láska dobrotu, úsmev, dobrý príklad, dobré slovo mladému topiacemu sa v nevere je najkrajšou modlitbou, je najkrajším spojením s eucharistickým Kristom.

Drahí moji, boli sme všetci povolani, od krmáčov v stajni, cez baníkov, šoférov - ja ku kňazstvu, ty k rodinnému životu a všetci k práci. Naša práca je rôzna. Ale bez ohľadu na to, či si roľníkom, alebo inžinierom, úradníčkou alebo ženou v domácnosti, všetci máme žiť tak, aby sme ako profesor Dr. Moscati dosiahli na svojom mieste stupeň dokonalosti a svätosti života, zaisťujúceho nám raz v nebi večnú spásu. Amen.

KATECHÉZA**Homília na 6. nedelu v roku C
z prípravy kňaza + Jána Biroša****Toto má byť základ spravodlivosti?**

Milí veriaci, keď hovoríme o súčasnom svete v miliónoch a miliardách, ťažko si to všetko dokážeme predstaviť. A tak niekto prišiel na múdru myšlienku predstaviť si svet ako obec, ktorá má 1000 obyvateľov. V tejto obci s tisíc obyvateľmi býva 564 Ázijčanov a Austrálčanov, 210 Európanov, 140 Američanov a 86 Afričanov. Podľa farby pleti by išlo o 700 černochovo a 300 belochov. Podľa náboženstva by to bolo 600 mohamedánov a pohanov a k tomu 400 kresťanov. Z hospodárskeho hľadiska ide polovica všetkého zárobku obce do vreciek 60 ľudí, zvyšných 940 ľudí sa musí rozdeliť s druhou polovicou zárobku obce, čiže dôchodku obce. Ďalej 700 obyvateľov tejto obce nevie ani čítať ani písať, polovica trpí hladom, 600 obyvateľov žije v núdzových priestoroch. Takýto je obraz sveta z roku 1973 podľa poľského katolíckeho časopisu (Przewodnik katolícki 4/73).

Je to obžaloba kresťanstva? Je aj nie je! Možno niekto namietne, že kresťanstvo už je vo svete 2000 rokov a nedokázalo svet pretvoriť. Lenže kresťanstvo je náboženstvom a politiku aj hospodárstvo robia vlády a štáty. Aj keď sa mnohé zlo nedalo odstrániť, je potrebné si uvedomiť, že kresťanstvo je vo svete v menšine. Nakoniec misionár Gereon Goldmann pracujúci medzi chudobou v Japonsku hovorí, že práve tam sa presvedčil, koľko dobra urobilo kresťanstvo v Európe.

Aj napriek tomu nemôžeme byť

spokojní s doterajším obrazom sveta. Možno sa kresťania angažujú za lásku, ale málo za spravodlivosť. Ježiš Kristus nebol sociálny ani politický revolucionár, ale aj napriek tomu jeho mravné príkazy sú dostatočným základom pre spravodlivý sociálny poriadok. Práve sme počuli jeho slová: Blažení chudobní, ktorí teraz plačete... hľadajte. Beda vám bohatým, nasýteným, smejúcim sa...

Ako máme týmto slovám rozumieť? Toto má byť základ spravodlivosti? Chvála chudoby, nešťastia? Položme si najprv inú otázku: Aký názor majú na šťastie dnešní ľudia? Mnohí ste videli televízny seriál Muž na radnici. Keď má syn predsedu 18 rokov, prichádzajú mu popriať otec s dcérou. Sestra praje mladíkovi, ktorý má zlý prospech v škole a aj jeho správanie sa nepribližuje spoločenskej norme, teda, jeho sestra mu praje veľa peňazí a pekných dievčat. Toto je túžba mnohých dnešných súčasníkov: bohatstvo, najmä bez námahy a sexualita.

Keď sme dnes v prvom čítaní počuli tvrdé Jeremiášove slová: „Prekliaty človek...“, chce tým prorok Jeremiáš povedať, že nešťastie, najväčšie nešťastie človeka začína vo chvíli, keď sa odlúči od svojho Stvoriteľa a Boha. A Spasiteľ nechce tvrdiť, že najšťastnejší človek je ten, komu „cigáni vyhrávajú v žalúdku“. Ale chce povedať: Šťastný je ten, kto sa nestane otrokom majetku, dokáže byť spravodlivý, dokáže sa aj podeliť s druhým. Svätý Franti-

šek z Assisi bol šťastný, keď slúžil chudobe.

Na jednom veľkom sídlisku sa konal sociálny prieskum. Komisia chodila po bytoch aby videla, kto a ako žije. Prišli teda aj do jedného bytu, všade krásny nábytok, drahé záclony, koberec, čistota..., až to bolo členom komisie podozrivé. „Vy máte dve deti?“ „A kde sa tie deti učia a hrajú?“ Po dlhšom zdráhaní sa otec prezradil: „Hrajú sa vonku a úlohy si píšú...“ a ukázal na svoj „zlepšovák“: prispôbena doska sa dávala na kryt WC misy a deti tam písali úlohy kľáčiac, „aby bol v byte poriadok, my sme obaja zamestnaní“, povedal otec. Pre takýchto platí Kristovo beda, lebo sa stali otrokmi majetku a nedokážu ho užívať, tým menej sa nedokázali s nikým podeliť. Blahoslavení hladujúci, lebo oni majú pochopenie pre hladujúcich.

Na eucharistickom kongrese v roku 1976 vo Filadelfii boli najpopulárnejšími hosťami sestra Terézia z Kalkaty a arcibiskup Hélder Camara z Brazílie. Rehoľná sestra Terézia je svedkyňou Kristovej lásky, arcibiskup je bojovníkom za sociálnu spravodlivosť.

Milí veriaci, svet sa pozerá na kresťanov a na ich konanie a myslenie. Nech znie ako poučenie z dnešnej bohoslužby slova varovný signál: v každej revolúcii boli búrané nielen paláce, bastily, ale aj kostoly. Preto dnešné Kristove slová sú varovaním aj príslu-bom. Pochopíme tieto slová správne? Amen.

snímka: M. Magda

KATECHÉZA

Homília na 7. nedeľu v roku C
z prípravy kňaza + Jána Biroša

Akou mierou meriate iným, takou istou sa zasa nameria vám

Milí veriaci,

Pán Ježiš od nás dnes skoro nemožné - lásku k nepriateľom. Často nedokážeme naozaj milovať ani svojich najbližších. Zamyslime sa nad slovami: „Akou mierou meriate iným, takou istou sa zasa nameria vám.“

Niektorí z vás videli utopistický, neskutočný film Planéta opíc. Človek chová opice v zoologickej záhrade a v klietkach, vo filme to bolo opačne. Človek bol ako nebezpečný živočích izolovaný v klietke. Ono to nie je až tak celkom utópia, neskutočnosť s človekom. Stále častejšie sa ozývajú varovné hlasy, že najväčším nepriateľom človeka, prírody a životného prostredia je sám človek.

Drahí veriaci, láska nie je zbytočnosť. Človek koná z pozície sebeckosti. Všetko meria len svojím ziskom a tak narúša rovnováhu v prírode. Taká Palestína, zem Severnej Afriky bola za dôb Pána Krista a svätého Augustína kvitnúcou záhradou. A dnes? Prírodu zničili vojny, nenávisť voči druhým, povedzme voči nepriateľom. Pre drevo sa u nás rúbali celé lesy a zostali holé stráne, vysušovali sa rybníky, aby sa získala orná pôda. A tak vznikajú pustatiny, podobajúce sa púšti. Kde je krajšie zákutie prírody, to je dnes zaplnené chatami, stanmi. Všade sa ozýva hlas a rev kladív, rádií, vyplašená zver uteká a nemá kde a tak hynie. Hynie aj vtáctvo. Všade je plno smetia, obalov od konzerv, pozostatkov po ľuďoch.

Človek koná z nenávisťi a pýchy. 20 storočie prežilo nielen dve svetové vojny, ale aj vraždenie v „menšom“, v menších vojnách Alžírsku, Kórei, vo Vietname, Angole, arabsko - izraelské konflikty, vraždenie v Libanone. Stále sa vedú vojny o ideály, slobodu a väčšinou v pozadí stoja špinavé záujmy medzinárodných trastov a zbrojárrov.

Človek koná z ukrutnosti. Markíz de Sade neveril v Boha, ale mal svojráznu filozofiu: vládne krutá príroda a človek ničením, ukrutnosťou slúži zámerom prírody. Pokušenie sadizmu prežíva už niekedy aj malé dieťa, trápiace muchu alebo vtáčatko.

Svätý Augustín vo svojej krásnej knihe „Vyznania“ rozpráva o svojom priateľovi, ktorý odsudzoval krvavé boje gladiátorov. Raz musel ísť tento priateľ zo spoločenských dôvodov na tieto krvavé hry. Zavrel si oči, aby nič nevidel. Rev divákov ho predsa len donútil, aby otvoril oči - a už ich nezavrel - a od tej doby začal cirkus navštevovať pravidelne. Na box ľudia podobne radi chodia a prežívajú tam mlátenie jeden druhého.

Keď sme si pripomenuli, aký je človek, budeme sa ešte čudovať, že Spasiteľ tak často hovorí o láske? V prvom čítaní sme počuli, že Dávid nezabil svojho nepriateľa Saula, ale nie však z lásky, skôr z posvätného strachu pred pomazaným kráľom. Milovať nepriateľa, to Dávid nedokázal, to je až Kristov príkaz. A tento príkaz nie je prehnaný. Milovať svojich blížnych, to je vlastne určitá sebeckosť: „aby sa mojím dobre viedlo“. Aby sa premošlo zlo, je potreba veľkej lásky, takej lásky, ktorá dokáže odpustiť nepriateľom, tak ako to dokázal svätý Štefan a ktorá láska dokáže nepriateľov dokonca milovať.

To nie je slabosť, to neznamená, aby sa všetko druhému odpustilo a aby sme nad všetkým zatvárali oči. Láska, to je napodobovanie Krista, kresťanských mučeníkov, to je premáhanie nenávisťi, pomsty a večného odplácania zla zlom. Len veľká láska, ktorá dokáže milovať aj nepriateľa človeka zachráni od sebazáhuby a zničenia na tejto planéte. Zamyslime sa nad tým. Amen.

snímka: M. Magda

KATECHÉZA

Homília na 8. nedelu v roku C
z prípravy kňaza + Jána Biroša

„Každý strom totižto poznať po jeho ovoci“

Milí veriaci, nie je to dobrý strom, ktorý rodí zlé ovocie, ani zlý strom nerodí dobré ovocie. „Každý strom totižto poznať po jeho ovoci“ (Lk 6, 43-44). Tak ako v dobrom strome, aby mohol prinášať dobré ovocie, musí v ňom prúdiť životodarná miazga, tak aj v človeku, aby mohol konať pre neho záslužné skutky, musí pulzovať život milosti posväcujúcej.

Milosť posväcujúca, to je Boží život v našej duši. Prvýkrát bol vliaty do našej duše pri svätom krste. Počas nášho pozemského života sa môže rozhojňovať. Prvé vliatie milosti posväcujúcej do našej duše môžeme prirovnať vsadeniu božieho štepu do stromčeka dovtedy neúrodného. Ďalší rozvoj môžeme zasa prirovnať rastu šľachteného stromčeka, ktorý sa pravidelne rozvíja, prichádza do kvetu a nakoniec prináša hojné ušľachtilé ovocie. Aby mohol stromček rásť, potrebuje predovšetkým vhodnú pôdu. Pán Ježiš založil cirkev a tak pripravil úrodnú pôdu pre stromčeky duší, zaštepených šľachteným štepom Božej milosti.

Stromček potrebuje svetlo a teplo. Stromčeky duší sa môžu jedinečne rozvíjať v záplave lúčov, prúdiacich z večnej lásky Božieho Spasiteľa, ktorý v eucharistii prebýva medzi nami, obetuje sa za nás a je pokrmom našich duší. Časté sväté prijímanie veľmi napomáha rozvoju života Božej milosti: „Kto je moje

Telo a pije moju Krv, má v sebe život...“ (Jn 6, 55).

Rast stromčeka je bez vody nemysliteľný. Pije ju jednak koreňmi, jednak listami. Modlitba je dýchanie duše, sú to vnútorné kontakty s Pánom. Bez modlitby je rast Božej milosti v našich dušiach nemysliteľný. Vnútorná, rozjímavá modlitba je najcennejšia. Svätá Terézia Veľká, učiteľka Cirkvi, o nej prehlásila: „Kto denne aspoň štvrt hodiny rozjíma, tomu zaručujem večnú spásu jeho nesmrteľnej duše!“

Aby stromček rástol rovno, potrebuje oporu. Záhradník mu ju dáva hneď od počiatku. Takouto oporou pre pravidelný rast omilostenej duše je desatoro Božích prikázaní. Kolík pri stromčeku, hoci sa zdá byť niekedy nepotrebný, je v skutočnosti veľmi potrebný: chráni stromček, aby ho víchrica nevyvrátila. Desatoro je jedinečnou oporou, čo chráni plynulý rozvoj Božej milosti v ľudských dušiach. Keď stromček povyrástol, potrebuje ďalší zásah zo strany záhradníka. Preto ostrým záhradníckym nožom poorezáva prebytočné výhonky. Je to potrebné, aby sa nestrácala vnútorná sila stromčeka a životodarná miazga prúdila do konárov, čo majú rodiť ovocie. Ak máme prinášať hojné ušľachtilé ovocie dobrých skutkov, je nevyhnutne potrebný sebazápor, umŕtvenie. Bez umŕtšovania a sebazáporu by sme sa dočkali iba plánok. P. Lacordaire vyslovil hlbokú myšlien-

ku: „Umŕtšovanie je smrť, ktorá nezabíja život, ale ho posilňuje!“

Každý stromček je vystavený nárazom vetra a búrkam. Aj to je potrebné. Vtedy totiž zapúšťa korene hlbšie do zeme a jeho koreň silnie. Aj pri raste božieho života v duši Boh dopúšťa rozličné skúšky, utrpenia a strasti. Vtedy duša dozrieva, usiluje sa zakotviť priamo v Bohu. Svätý Ignác z Loyoly to krásne vystihol slovami: „Keď sa v našom živote bez našej viny preženie búrka, to je iba predzvesťou veľkého Božieho požehnaní!“

Keď stromček dostal všetko čo potreboval, nielenže dorastie, ale aj prinesie ušľachtilé ovocie. Človek, ktorý použil potrebné prostriedky milosti, dorastie v duchovnom živote, je schopný prinášať hojné ovocie dobrých skutkov. Tu už ide priam o zhromažďovanie vzácneho pokladu, ktorý nám nikto nemôže vziať. Svätý Ján Vianney poukazuje, že v tom sme vo výhode aj pred svätými v nebi, lebo oni už k svojmu pokladu nemôžu nič pridať.

Každý z nás je ako stromček, čo má vyrásť, rozkvitnúť a prinášať ovocie. Je v našich rukách, či používame prostriedky milosti, ktoré každému z nás ponúka božský záhradník. Nezabúdajme, že strom, ktorý neprináša ovocie, bude vyťatý a hodený na oheň. Ale dobrý strom, čo prináša bohatú úrodu, bude presadený do záhrady večnej blaženosti. Amen.

Nádej nezahanbuje

(Pár slov pápeža Františka z Buly o vyhlásení riadneho Jubilea roku 2025)

Myslím na všetkých pútnikov nádeje, ktorí prídu do Ríma prežiť Svätý rok, aj na tých, ktorí sa do mesta apoštolov Petra a Pavla nedostanú a budú ho sláviť v miestnych cirkvách.

Nech sa to pre všetkých stane chvíľou živého a osobného stretnutia s Pánom Ježišom, „bránou“ spásy (porov. Jn 10, 7. 9); stretnutie s tým, ktorého má Cirkev za úlohu ohlasovať vždy, všade a všetkým ako „našu nádej“ (1 Tim 1,1). Každý dúfa. V srdci každého človeka je ukrytá nádej ako túžba a očakávanie niečoho dobrého, hoci nevie, čo priniesie zajtrajšok.

Nádej sa rodí z lásky

„A nádej nezahanbuje, lebo Božia láska je rozliata v našich srdciach skrze Ducha Svätého, ktorého sme dostali“ (Rim 5, 5). Svätý Pavol tu ponúka mnoho podnetov na zamyslenie. Vieme, že List Rimanom predstavuje rozhodujúci krok v jeho evanjelizačnej činnosti. Cirkev v Ríme nezaložil Pavol a cíti vrúcnu túžbu dostať sa tam čo najskôr, aby všetkým priniesol evanjelium. Túži priniesť toto ohlasovanie nádeje, ktorá napĺňa prísľúbenia, vedie k sláve a založená na láske nezahanbuje. Nádej sa totiž rodí z lásky a zakladá sa na láske, ktorá prúdi z Ježišovho srdca prebodnutého na kríži: „Lebo ak sme boli zmierení s Bohom smrťou jeho Syna vtedy, keď sme boli nepriateľmi, tým skôr už ako zmierení budeme spasení jeho životom“ (Rim 5, 10). A jeho život sa prejavuje v našom živote viery, ktorý sa začína krstom, rozvíja sa v poslušnosti voči Božej milosti a preto je oživovaný nádejou, vždy obnovovaný a vďaka pôsobeniu Ducha Svätého neochvejný.

V skutočnosti je to Duch Svätý, ktorý svojou neustálou prítomnosťou na ceste Cirkvi žiari vo veriacich svetlom nádeje: udržiava ho zapálené ako faklu, ktorá nikdy nezhasne, aby dodávala nášmu životu oporu a silu.

Založená na viere

Kresťanská nádej v skutočnosti ani neklame, ani nezahanbuje, pretože je založená na istote, že nič a nikto nás nikdy nebude môcť odlúčiť od Božej lásky: „Kto nás odlúči od Kristovej lásky? Azda súženie, úzkosť alebo prenasledovanie, hlad alebo nahota, nebezpečenstvo alebo meč? [...] Ale v tomto všetkom slávne víťazíme skrze toho, ktorý nás miluje. A som si istý, že ani smrť, ani život, ani anjeli, ani kniežatstvá, ani prítomnosť, ani budúcnosť, ani mocnosti, ani výška, ani hĺbka, ani nijaké iné stvorenie nás nebude môcť odlúčiť od Božej lásky, ktorá je v Kristovi Ježišovi, našom Pánovi“ (Rim 8, 35. 37-39).

Preto táto nádej neustupuje v ťažkostiach: je založená na viere a živenej láskou a tak umožňuje človeku napredovať v živote. Svätý Augustín o tom píše: „V žiadnom spôsobe života sa nedá žiť bez týchto troch sklonov duše: veriť, dúfať, milovať.“

Svätý Pavol je veľmi realistický. Vie, že život sa skladá z radostí a smútkov, že láska je skúšaná, keď ťažkosti narastajú a tvárou v tvár utrpeniu sa zdá, že sa nádej rúca. Napriek tomu píše: „Chválim sa aj súženiami, veď vieme, že súženie prináša trpezlivosť. Zvykli sme si chcieť všetko a hneď vo svete, kde sa uponáhľanosť stala konštantou. Už nemáme čas na stretnutia a často je ťažké byť spolu a pokojne sa porozprávať aj v rámci rodiny. Trpezlivosť sa dala na útek pred uponáhľanosťou, čo ľuďom veľmi škodí.“

V dobe internetu, kde priestor a čas nahradilo „tu a teraz“, sa tiež trpezlivosť neudomácnila. Trpezlivosť, ktorá je tiež ovocím Ducha Svätého, udržiava nádej pri živote a upevňuje ju ako čnosť a spôsob života. Preto sa naučme často prosiť o milosť trpezlivosti, ktorá je dcérou nádeje a zároveň ju podopiera.

Dovoľme, aby nás už teraz priťahovala nádej a prostredníctvom nás sa stala nákazlivou pre tých, ktorí po nej túžia. Nech im náš život hovorí: „Očakávaj Pána a buď statočný; srdce maj silné a drž sa Pána“ (Ž 27, 14). Nech sila nádeje naplní našu prítomnosť, keď s dôverou očakávame príchod Pána Ježiša Krista, ktorému patrí chvála a sláva teraz i v budúcich storočiach.

podľa www.jubiluem2025.sk pripravila Martina L.

Povzbudzujem chorých, aby v temnote nestrácali svetlo viery

Bolesť a utrpenie sú neoddeliteľnou súčasťou našich životov, ktoré sú príležitosťou na stretnutie s Pánom. Ako zdôraznil predseda KBS Mons. Bernard Bober k Svetovému dňu chorých, práve v týchto ťažkých chvíľach môžeme zažiť prítomnosť Krista, ktorý nás sprevádza cez každú skúšku.

„V akejkoľvek skúške si môžeme spomenúť na utrpenie ukrižovaného a opusteného Krista. On je prítomný vo všetkom, čo má príchuť bolesti. Ak ho rozpoznáme a prijmeme, stane sa naším pokojom, útechou, odvahou i rovnováhou.“ povedal arcibiskup Bober. Tento pohľad na utrpenie ako cestu k hlbšiemu vzťahu s Pánom ponúka pre chorých a trpiacich možnosť objaviť skrytý zmysel bolesti.

V kontexte Svetového dňa chorých Mons. Bober vyjadruje vďaku tým, ktorí stoja pri trpiacich. „Ďakujem tým, čo stoja pri chorých a dodávajú im nádej,“ hovorí a zároveň povzbudzuje všetkých, aby v temnote bolesti nezabúdali na svetlo viery. Tento deň je príležitosťou na obnovenie nádeje a dôležitosti vzájomnej podpory medzi ľuďmi v ťažkých chvíľach.

Predseda KBS sa v závere modlí za všetkých chorých, pričom ich zveruje pod ochranu Panny Márie, ktorá podľa jeho slov je „vernou sprievodkyňou v každom súžení“. Nezabúda pripomenúť, že ona vlieva do srdca nádej a lásku.

Vyjadrenie predsedu KBS Mons. Bernarda Bobera k Svetovému dňu chorých

„Bolesť a utrpenie sú neoddeliteľnou súčasťou každého ľudského života. Sú to chvíle, keď zažívame nemohúcnosť, obavy a neistotu. Je to však aj príležitosť na stretnutie s Pánom.

V akejkoľvek skúške si môžeme spomenúť na utrpenie ukrižovaného a opusteného Krista. On je prítomný vo všetkom, čo má príchuť bolesti. Ak ho rozpoznáme a prijmeme, stane sa naším pokojom, útechou, odvahou i rovnováhou.

Osobitne svätý rok nám ponúka milosti, ktoré sú posilou pri prekonávaní životných skúšok a prekážok.

Povzbudzujem chorých a trpiacich, aby v temnote nestrácali svetlo viery a ďakujem tým, čo pri nich stoja a dodávajú im nádej.

Modlím sa za vás a zverujem vás Panne Márii. Nech ona, verná sprievodkyňa na ceste životom, vás poteší v každom súžení a vleje do vašich srdca nádej a lásku.“

Bratislava 9. februára (TK KBS)

ilustračná snímka: E. Jenča

Mágia

(1. časť)

V minulom čísle sme uverejnili konkrétny príklad z mágie, článok **Uhlíková voda**. Táto mágia sa veľmi často praktizuje aj v našej farnosti a praktizujú ju mnohí naši „mladí“ farníci. Na podnet našej farničky sme sa rozhodli v našom farskom časopise uverejniť časť tejto problematiky z knihy **„Odpoveď Cirkvi na fenomén Zlého vo svete, ktorej autorom je ThDr. ICLic. PaedDr. Jozef Mareta, PhD.**

Úvod

Božie slovo hovorí, že „mzdou hriechu je smrť“ (Rim 6, 23). Táto smrť má svojho pôvodcu, ktorý ale nie je všemocný. Je však snaživý a mnohí ľudia, ktorí sú pod jeho vplyvom, sa napriek tomu, že fyzicky žijú, nachádzajú duchovne „v smrti“. Hovorím o diablovi. V predkladanej publikácii teda zameriavam hlavnú pozornosť na tohto „pôvodcu smrti“ a na pomoc tým, ktorí podľahli jeho taktikám. Poukazujem na existenciu Démona, jeho účinkovanie a ponuky smrti, jeho pukušiteľskú činnosť, ktorej sme všetci vystavení po celý život práve tak, ako bol aj Ježiš a Mária. Predstavujeme osobitné zlá, ktoré však nikdy nemajú moc nad dušou, môžu zasiahnuť človeka zo štyroch príčin:

a) z iniciatívy démona - na základe slobody, ktorú Boh udelil stvoreniam, on sám toleruje, keď Satan koná zle, i keď sa to nezhoduje s Božou vôľou. Nemáme to chápať ako zhovievavosť voči zlu, lež ako bezprostredný Boží zásah. Dôvody tejto božskej vôle nám sčasti unikajú, vieme však, že Boh má moc premeniť zlo na dobro. Mnohí svätí boli postihnutí posadlosťou, trýznením, obťažovaním a očistili sa skrz zásluhy a víťazstvo Ježiša Krista napr.: páter Pio, farár z Arsu, svätá Gemma... Nezabúdajme na hodnotu kríža. Satanské zlo, obeťované ako obeť Bohu, má nesmiernu spasiteľskú silu.

b) časté navštevovanie nebezpečných miest: mágov, vykladačov kariet, satanských skupín, špiritistických seansí...

c) zotrúvanie v ťažkom hriechu - časom svedomie „stvrдне“ a zlo v nás zapustí hlboké korene,

d) okultizmus býva najvšeobecnejšia príčina a týka sa až 90% prípadov, pričom nezávisí od ľudí, ktorých zlo postihuje. Znamená zlo, spôsobené mocou démona. Kto ho môže robiť? Nie každý, iba ten, kto je reálne v kontakte s diablom. Existujú rozličné formy okultizmu; porobenie, puto, urieknutie... Osobitne predstavujem:

Fenomén okultizmu - (tajný, skrytý). Ide o činnosť - štúdium a po-znávanie takých tajomných a záhadných javov, ktoré prevyšujú bežnú sféru ľudského poznania, ktoré sa vykonávajú tajne. Človek opúšťa Boha a vkladá svoju dôveru do rúk ľudí, rozličných rituálov a magických prostriedkov, talizmanov... Objavuje sa tu veľmi stará túžba človeka: „byť ako Boh“. Predstavíme ako to vyzerá s okultizmom na Slovensku či v Európe, prehlád okultných praktík so zameraním na učenie o nositeľovi okultizmu - diablovi.

Špiritizmus - ide o vyvolávanie duchov alebo mŕtvych, aby sa im kládli otázky a dostávali odpovede. Nie je možné, aby sa duše zosnulých, ktoré zomreli v Božej láske, ukazovali v týchto seansách. Ukazujú sa alebo zlí duchovia, alebo duše mŕtvych, ktoré boli vylúčené z Božej lásky a teraz sú v rukách diabla, ktorý ich využíva.

Mágia - maleficium (privodenie zla, zlorobenie). Ide o také konanie alebo slová, pomocou ktorých sa niekto obracia na diabla a prosí ho, aby uškodil inému človeku. Často sa pri tom používajú rôzne predmety a vykonávajú rôzne rituály - podobnosť so sviatosťami (diabol napodobňuje Ježiša). Tieto veci alebo rituály samé o sebe nie sú škodlivé, stavajú sa škodlivými, keď sa vykonávajú z úcty k Satanovi. To však neznamená, že žiadané zlo sa aj musí uskutočniť. Áno, diabol vypočuje prosby, ktoré sú mu adresované a urobí všetko, aby človeka zasiahol zlom. No nie celkom, lebo jednak potrebuje súhlas Boha, aby sa to mohlo stať (Jób). Ak dá Boh súhlas, maleficium sa naplní. Ak však je človek chránený kvalitným duchovným životom, potom je zlo zmarené a nezasiahne osobu, na ktorú bolo namierené, v niektorých prípadoch Boh dopustí, aby maleficium zasiahlo aj ľudí v stave milosti - zriedka - ak sa to stane, je to preto, aby sa ešte viac oslávil Boh a človek, ktorého zasiahla kliatba, dosiahne užšie spojenie s Bohom ako predtým a diabol je pokorený.

Paragnostika, telepatia, veštenie - na túžbu človeka poznať budúcnosť, vedieť čo, kde a ako je, odpovedá Zlý cez praktiky a spôsoby veštby, telepatie, či paragnostiky.

Alternatívna medicína - v raji nebola ani márnica, ani nemocnica. Ponuku k ozdraveniu a chráneniu sa od smrti ponúka Zlý mnohými spôsobmi. Zameriam sa na Silvovu metódu, homeopatiu, jogu, reiki...

NewAge - Zlý prispôsobuje svoju ponuku 20. a 21. storočiu. Človek už nechce byť strašený ani trestaný, túži po zážitku, adrenalínovej skúsenosti, nevšednej moci či pomoci. Pohliadnem na dejiny, filozofiu, spôsob New Age.

Odpoveď Cirkvi až k ponuke exorcizmu - približujem, čo o danej problematike rozpráva Božie slovo, čo hovorí Cirkev skrze dokumenty a osobitne predstavujem pomoc daným osobám skrze modlitbu exorcizmu v západnej i východnej Tradícii. Exorcizmus je jednou z pomoci, ktorá má v sebe v dnešnej dobe tajuplnosť až nesprávnu mysterióznosť.

Cielom publikácie je priblížiť ponuku a pomoc Cirkvi, ktorá je zameraná proti pôvodcovi smrti, aby sa odkryli jeho úmysly a znovu ponúknuť víťazstvo Ježiša Krista, víťaza nad smrťou, hriechom i diablom.

(pokračovanie nabadúce)

pripravil M. Magda sr.

ilustračná fotografia: Martin Magda

V roku 2022 vydalo vydavateľstvo Šarmxprint na vlastné náklady autora knihu s názvom: *Historické poviedky a povesti zo Šariša. Autorom je duchovný otec doc. ThDr. Peter Sedlák, PhD. Ponúkame Vám ďalšiu poviedku z tejto knihy.*

O dedine Lačnov

Na Šariši jestvuje aj dnes veľmi maličká obec Lačnov. Je vysoko v horách na úpätí Braniska. V minulých dobách však na Šariši bola ešte jedna obec takého istého mena, ale tá ležala v údolí potoka medzi chotármí Krivian a Oľšova. V prvej polovici 14. storočia bola taká vyspelá, že mala svojho richtára, obecnú radu aj kostol a svojho farára. Ale v 15. storočí zanikla. Prečo?

Obyvatelia Lačnova mali lákavý chotár. Nemali síce veľa lesa, ale polia na rozdiel od susedných Krivian a Šarišských Draviec i Pustého Poľa boli na nevysokých pahorkoch, ľahko ich bolo obhospodarovať, voly a kone a ich pohoniči sa nemuseli veľmi namáhať keď ťahali pluhmi hlboké brázdy. Svoju úrodu, zrnó obilnín, hrachu, pohánky, ale aj slivky, jablká, hrušky a orechy predávali a vymieňali na výročných trhoch, ktoré sa konali v Toryse a neskôr na svätého Juraja a svätého Valentína v Brezovici.

Onoho roku sa všetci Lačnovčania tešili bohatej úrode. Bolo hojne zrna, ovocia, zeleniny, strukovín, ale aj teliat, jahniat, kozliat a mladej hydiny. Len čo sa v deň svätého Juraja začalo brieždiť, naložili na vozy ešte ostatné tovary a na povozoch sa vydali na cestu dole údolím, aby pri vtoku Lačnovského potoka do Torysy zašli na západ smerom k Brezovici. Tam okolo starého, veľkého kostola už boli postavené stánky, kde gazdovia i obchodníci hlasito ponúkali svoje tovary a výrobky.

Bolo tam vidieť čižmárov, garbiarov, korytárov, pekárov, mäsiarov, predavačov soli, octu, syridla, medu, korenín a sladkostí. Za riekou predávali dobytok a kone. Boli tam ľudia urodzení, bohato odetí, zemanía z okolitých obcí, ale aj sedliaci, chudobní poddaní a žobráci z brezovického sirotinca. Všade bola vrava, smiech, krik, jednanía, hádky. Niektorí hladoši chutne jedli pečené klobásy s cibuľou a chlebom, iní sa potužovali pálenkou. Bolo počuť tleskanie rukami, cengot medených a strieborných mincí. Všetci však museli dodržiavať rovnaké miery a váhy, ktoré im preverili pri vstupe do priestoru trhoviska. A samozrejme museli zaplatiť drobný poplatok za svoj obchod.

Pavla z Lačnova napadla nekalá myšlienka. V týždni, keď sa všetci chystali na brezovický trh, potajme dal na vedomie tým, čo plánovali ísť na trh, aby po previerke mier a váh v Brezovici neuznali nastavenie mier, ktoré im určía, lebo je vraj nespravodlivé a vraj ich ako obchodníkov usporiadatelia trhov okrádajú. Jednoduchí Lačnovčania Pavlovi uverili. V obci mal vážnosť a dobrú povesť, bol pracovitý a šporovlivý gazda. Jeho rodina bola vzorná, všetci mu verili.

Koreň Pavlovej nespravodlivosti však tkvel v starej záležitosti spred mnohých rokov. Ako mládenec zachádzal do Brezovice za švárnou dievčinou Helenou. Keď už boli v stave, že pôjdu spísať na faru ohlášky, jedného večera vracajúc sa za súmraku domov, ho za Brezovicou napadli štyria mládenci. Poriadne ho zbili a prikázali, aby sa za Helenou už nikdy neodvážil prísť, lebo ona bude patriť jednému z nich. Veru, páčila sa Ondrejovi, ktorý bol medzi útočníkmi.

Keď zbitý Pavol už do Brezovice za Helenou neprišiel, Helena sa ani nie po roku vydala za Ondreja. Pavol však na to nikdy nezabudol. Dlhé roky čakal na svoju pomstu. Keď sa dozvedel, že onoho roku je medzi usporiadateľmi trhu aj jeho sok Ondrej, povedal si: „Konečne prišiel môj čas, čas odplaty!”

Pri previerke váh a mier všetci Lačnovčania prešli. Lenže keď zaujali svoje trhové miesta, všetci nebadane miery a váhy upravili, tak aby získali vo svoj prospech čo najviac. Urobili však veľkú chybu, ktorá sa stala osudnou pre budúcnosť ich obce.

K stánkom, kde predávali Lačnovčania, okolo poludnia zamieril mladý pán Gašpar Berzevici. Poprezeral si tovary, ktoré ponúkali a v nádeji, že kúpi za lacný peniaz najprv mladú jalovicu a potom dve vrecia hrachu, začal sa jednať s Jánom z Lačnova. Pri jednaní o jalovicu sa klamať nedalo, ale pri hrachu to už bolo iné. Neopatrný Ján, ktorý nevedel čítať ani písať a ktorý nebol ešte ako mladík zbehlý v obchodovaní, použil falošnú váhu pri vážení hrachu. Berzevici, ktorý na rozdiel od Jána, bol starší a skúsený, hneď vytušil, že s váhou nie je všetko v poriadku. Zaplatil za jalovicu aj za hrach, ale s hrachom na voze, prikázal sluhovi, aby odišiel

Chrám sv. Michala, archanjela v Lačnove; snímka: Anna Lacková, Lačnov

z trhoviska, a potom sa skryto vrátil k usporiadateľom trhu. Vrecia hrachu prikázal z voza zložiť a prevážať. A veruže úradná váha navázila ináč ako váha Jána z Lačnova. Berzevici sa však neunáhli, nič nedal najavo.

Trh sa popoludní končil a keď k bráne trhoviska prichádzali Lačnovčania, spoza múru vybehli panskí drábi a všetkým prikázali vydať váhy a miery na previerku. Usporiadatelia chyby a falšovanie okamžite odhalili. Spísali zápisnicu a mladý Berzevici sa pred všetkými zaručil, že ju sám zanesie na súd Šarišskej župy.

Lačnovčania sa domov vrátili sklamaní a zahanbení. K Pavlovi sa nikto cestou neozval. Týždeň ubiehali, zdalo sa, že sa na to zabudlo. Ale opak bol pravdou. Páni prísazní a župní sudcovia chystali na Lačnovčanov tvrdý trest. Po dvoch mesiacoch si predvolali lačnovského richtára Jakuba a prikázali, aby v obci všetkým verejne oznámil, že na obdobie päť rokov pre nich platí zákaz chodiť na trhy nielen do Brezovice, ale aj do Lipian, Sabinova a na Spiš. Kto by sa odvážil porušiť príkaz, bude prísne potrestaný. Všetky váhy a miery museli odovzdať úradníkom, ktorí ich zhabali.

Nanešťastie nasledujúce roky boli neúrodné a to málo, čo ešte mohli strhovať, nemali kde. Podmienky života boli pre nich pomaly, ale isto neznesiteľné. Prispel k tomu aj veľký požiar, ktorý zničil takmer polovicu obydľí a hospodárske budovy. Niektorí tajne po nociach opustili svoje obydľia a ušli do iných krajov.

Ich krajom sa preháňali zbojní bratrci, neskôr poľské vojsko kráľa Vladislava. Lačnovčania utekali, hoci ani nevedeli kam. Obec sa za tridsať rokov úplne vyludnila. Polia, lúky, pasienky zabrali zemepáni z Krivian, Torsy a Šarišských Draviec. Lesov sa zmocnili Tarcajovci, ktorým patrilo Pusté Pole. Na konci 15. storočia už bol Lačnov ľudoprázdny. Slamené strechy drevených sedliackych chalúp sa prepádali, iba ruiny kostola sa ešte niekoľko desaťročí borili so zarastajúcou chabzou a inými krami.

Kedysi prekvitajúca obec Lačnov pre chamtivosť človeka zanikla okolo roku 1500. Dnes jej územím preteká iba malý Lačnovský potok.

pripravil M. Magda

Ked' odchádzajú kostolníci

V službe kostolníka sa v našom farskom kostole po novom roku udiala zmena. Páni kostolníci Štefan Krokus a František Štofaňák, ktorí túto službu vykonávali do konca roku 2024, požiadali o uvoľnenie. Od Obetovania Pána, teda od Hromníc tohto roka 2025 boli do tejto služby vymenovaní Ján Galdun a Cecília Miháľová.

Vždy je to vo farnosti dôležitá udalosť, ako píše v uvodníku tohto čísla náš duchovný otec Marek, že služba je znakom lásky.

Vo chvíľach očakávania nového kostolníka som raz povedal nášmu duchovnému otcovi: "Nemohli by sme sa na začiatku sv. omše modliť za nového kostolníka?" Kedže je to ťažšie zaradiť do liturgie sv. omše, mnohí z nás sme sa modlili osobne. A Pán nás vyslyšal!

Pri tejto príležitosti som z nášho archívu vybral rozhovor s našim bývalým kostolníkom Adolfom Salancim, ktorý porozprával o vzťahu k tejto službe, o jej náročnosti a o jeho láske k službe v kostole.

Na úvod sa vráťme späť. Pán Salanci, ako to vôbec vzniklo, že ste sa stali kostolníkom v našom farskom kostole?

Vzniklo to tak, že ešte za pôsobenia duchovného otca Olivera v našej farnosti, keď bol vtedajší kostolník Peter Magda už taký chorľavejší, tak som ho zastupoval. Duchovný otec Oliver ma už na to pripravoval, že budem kostolníkom, keď už p. Magda nebude môcť zo zdravotných dôvodov túto funkciu vykonávať. Zastupoval som ho 5 rokov. Počas tých rokov som veľa vecí odpozoroval, naučil sa. Totiž, bol som najprv ako „kurátor“ pre kaplnku v Doline. Keď tam bola svätá omša, tak som to tam pripravoval, porobil som nejaké opravy a úpravy, aby to bolo dôstojné liturgické miesto. Dá sa povedať, že s Petrom Magdom sme si rozumeľi a navzájom sme si pomáhali. On mne v Doline, keď bolo treba a ja jemu, ak potreboval ísť k lekárovi, tak som ho zastúpil a podobne. Potom, keď už Peter Magda vôbec nemohol zo zdravotných dôvodov túto službu kostolníka vykonávať, tak ma duchovný otec Oliver postavil pred hotovú vec, že keď som už taký zaučený, že budem kostolníkom.

Ako dlho teda trvala vaša služba kostolníka?

Päť rokov som zastupoval Petra Magdu a potom, už oficiálne ako kostolník, som pôsobil 8 rokov, čiže dokopy 13 rokov som bol v službe kostolníka v našom farskom kostole. Kaplnku v Doline som prebral do starostlivosti v roku 1988. Takže prakticky som sa okolo kostola a okolo sakristie pohyboval a spolupracoval odvtedy, to znamená, že

už bolo 30 rokov, čo sa starám o kaplnku v Doline.

Povinnosti kostolníka - to je určite široká škála činností, ktorú má na starosti. Popíšte nám teda presnejšie, čo táto služba zahŕňa? Asi to nie je len zapálenie sviec pred svätou omšou.

(smiech.) Povieť to tak, že kostolník je ako napnutá guma, stále musí byť v pohotovosti. Ak niekto zomrie, alebo ak je nejaký sobáš, treba ísť vyzváňať. Ja som to spočítaval - za jeden rok je 455 svätých omší oficiálnych, ešte sobášne sväté omše a pohrebne sväté omše. Stále treba byť k dispozícii, keď sa niečo vyskytne. Keď sú veľké spovedania pred Vianocami a Veľkou nocou, treba pripraviť spovedné miesta, kľakátka, pre kňazov miesta, deky, aby im nebola zima počas spovedania. A tiež katafalk je treba vedieť obsluhovať, keď je tam zomrelý. Počas môjho pôsobenia zomrelo u nás 138 ľudí. Aj mikrofóny máme na starosti, tie prenosné, aby boli nabité, aby boli v pohotovosti. A rozumieť aj direktóriu, ktoré je pre kostolníka, vedieť, akú farbu ornátu kňazovi obliecť, nezmätkovať okolo toho.

Tak vás hneď aj vyskúšam. Pamätáte si, koľko máme ornátov pre kňaza u nás k dispozícii?

4 zelené, 3 fialové, 4 biele, jeden zlatý, modrý je tam, potom máme dva pluvíaly, atď.

Ako je to s hosťami. Viete odhadnúť, koľko máte nachystať hostí na premenenie na svätú omšu?

Treba si všímať, keď kňaz ukončuje sväté prijímanie a ide uschovávať cibórium s premenenými hosťami do bohostánku, koľko je tam hos-

snímka: Martin Magda

tií, aby bolo dosť aj na druhý deň. A potom je to aj podľa počtu veriacich - cez týždeň je v niektoré dni menej veriacich, tak stačí menej hostií nachytať. V niektorý deň dám len trebárs 10 hostií a jednu veľkú. Lebo keď je veľa premenených hostií, kňaz musí dať ešte jednu misku dať do bohostánku. Keď je viac premene- ných hostií, nie je to až taký problém, ako keby chýbali premenené hostie na sväte prijímanie.

Stalo sa vám, že ste neodhadli správny počet a chýbali vám premenené hostie?

Áno, raz sa mi stalo v Doline na svätej omši minulý rok. Mal som dosť hostií prinesených, lenže dal som na premenenie kňazovi len jednu misku. Nakoniec bolo tam viac ľudí, tak museli kurátori utekať s autom do kostola po premenené hostie. Raz som bol svedkom takej udalosti, keď sme boli na Starých

horách na omši, tiež mal kňaz málo premenených hostií. Ale našťastie nemal ešte vypité všetko víno, tak nepremenené hostie máčal do vína a tak podával veriacim.

K vlastnostiam kostolníka patrí aj presnosť a dochvilnosť. S akým časovým predstihom ste chodili na svätú omšu? Koľko času ste potrebovali na prípravu na liturgiu?

Približne hodinu a štvrt bolo treba ísť už z domu. Ale ja som mal tak vo zvyku, že keď skončila svätá omša, hneď som si už pripravoval veci na ďalší deň na svätú omšu, okrem vína - to som pripravil vždy v deň konania svätej omše.

Stalo sa vám, že ste počas tých 13 rokov niekedy zaspali na svätú omšu, alebo ste sa omeškali?

Stalo sa mi to, keď som začínal. Bola zmena času a ja som si hodinky zle nastavil. Tak mi prišli až tu veriaci klopať, prečo nie je otvorený

kostol, kde som. Ale stihol som to, aj keď som trochu meškal. Omša sa začala normálne, len som mal viac stresu. V poslednom čase to už bolo také automatické, zobudil som sa aj bez hodiniek, tak som bol nastavený.

Prejdime na duchovnú oblasť. Vytrvalosť a takú vnútornú pevnosť si táto služba kostolníka určite vyžaduje. Kde ste čerпали duchovnú silu do tejto služby? Čo bolo pre vás takým hnacím motorom?

Poviem to tak - bolo to ešte dávno predtým, než som začal robiť kostolníka. Ešte za pôsobenia duchovného otca Milana Balicu, dnes už neobého. Pamätám si, že som mal zvláštny sen, ktorý som aj porozprával to- muto duchovnému otcovi pri spovedi. V tom sne som pribíjal človeka na kríž, normálne som klince bil do rúk tomu človekovi a ešte som ten kríž aj osadzoval do zeme. Potom som

videl veľkú žiaru od tohto kríža a v tom akoby anjeli dávali Panne Márii na hlavu taký veniec. Vtedy mi ten kňaz povedal, že kríž príde. A naozaj prišiel. Ten sen bol medzi Vianocami a novým rokom. Vo februári som bol operovaný na žlčník, mal som problém s pankreasom. Keď som sa z toho vyliečil, stále mi nešlo do hlavy, čo s tou Pannou Máriou, ktorú som tam videl. Vtedy som si povedal, že si vezmem kaplnku v Doline na starosť. Tak som sa pustil najprv do tej starej časti a potom do prístavby. To bola moja vďaka Panne Márii, že som sa z toho všetkého vyliečil. Odvtedy som začal spolupracovať s Pannou Máriou. Mal som veľkú oporu v Panne Márii, dala mi zdravie a ja som sa jej chcel takto poďakovať. No a, samozrejme, že som mal oporu aj v manželke. Lebo ona so mnou vždy vstávala na každú svätú omšu. Aj mi pomáhala, keď napríklad napadalo veľa snehu, tak sme spolu odhrňali sneh. V tejto službe

mi bola oporou.

Takže dá sa povedať, že tie roky služby ako kostolníka vnímate ako požehnané roky, že vás Boh zahŕňal svojimi milosťami.

Bolo to pre mňa veľké požehnanie. Lebo poviem to na rovinu, predtým, keď som ešte chodil do práce do Kovohút do Krompách, bol som taký darebák. Aj sme si s partiou chlapov vypili, i keď sa chodilo po murárskych robotách, bol som aj poľovník. Ale keď som mal šesť pankreasových záchvatov a ležal som v nemocnici, tak som si povedal, že už dosť. Skončil som aj s poľovníctvom aj s alkoholom. Nemôžem slúžiť dvom pánom, len jednému. A potom som sa celým srdcom venoval len kostolníctvu.

Spomínate si na nejaký silný zážitok, ktorý vám utkvel v pamäti, alebo vo vás vyvolal obzvlášť silnú emóciu? Napríklad stretnutie s nejakým kňazom?

Ja som bol nadšený z každej svä-

tej omše, vždy som to prežíval. Musím povedať aj to, že keď už manželka ochorela, tak už ma to začalo viacej vyčerpávať. Mal som viac starostí s domácnosťou, v nedeľu som už aj varil obed, aj dve sväté omše zvládnuť. Ale potom som si našiel systém, že som napríklad varil už v sobotu na nedeľu. Hovoril som si, že Pán Boh dopustil na manželku chorobu, musím to prijať.

Čiže dôvodom ukončenia vašej služby kostolníka bola choroba manželky?

Áno, bola to choroba manželky a to, že sa potrebujem viacej starať o domácnosť a o ňu. Ale aj ja som už pocitoval, že mi roky pribúdajú a síl už nie je toľko ako predtým.

Súčastou sakristie sú aj miništranti. Poslúchali vás naši miništranti?

(smiech.) Niekedy, keď som ministroval sám, že nikto z chlapcov neprišiel, ráno išli do školy, tak som si hovoril, že keď mi nebolo dopriaťe ministrovať ako chlapcovi, tak as-

snímok: Martin Magda

poň teraz na staré kolená som miništrantom.

Číže chlapi popri vás už aj vyrástli. Všimli ste si, že zrazu sú z chlapcov mladí muži.

Áno, to áno. Najviac som mal obľúbeného miništranta Vojtíka Blizmana. Zobral som ho aj do ružencového bratstva, do našej ruže, lebo som horliteľom. Vždy chodil aj na ranné sväté omše, keď bol ešte v škole tu vo Vítaze. Bolo na neho spoľahnutie. Aj jeho brat Šimon je dobrým miništrantom alebo Marek Blizman, či Peťo Zeleňák a ostatní. Mám rád tých chlapcov, ale treba si ich vychovať: treba byť niekedy aj prísny na nich, keď sa nahlas rozprávajú pred svätou omšou.

V závere vás poprosím o odkaz pre nového kostolníka. Čo je v službe kostolníka najdôležitejšie?

Nech je odvážny, šikovný a nech má dobrý vzťah k ľuďom. Lebo mne ešte duchovný otec Oliver, keď ma ustanovil za kostolníka, povedal: „Odteraz ste pánom sakristie vy.“ Povedal by som, že sakristia je kostolníkova kancelária. Nie je treba tam púšťať veľa ľudí, lebo máme veľký kostol, miesta je v ňom dosť pre každého. Sakristia je priestorom pre kňaza a obsluhu. A potom kostolník musí zachovávať diskretnosť a mlčanlivosť, aby nebolo zbytočne veľa klebiet v dedine. Takže nech je priateľský k ľuďom, vytrvalý, čestný, nech má zmysel pre poriadok a nech je zodpovedný. Nech ho Pán Boh požehnáva a nech je rád, že je tak blízko pri Ježišovi a môže mu slúžiť.

No a my vám prajeme tiež pevné zdravie, veľa Božieho požehnania a veľa radosti zo života, aby vás raz Pán odmenil za vašu službu večným životom v nebi.

*pripravili Mgr. Martina Gondová
a M. Magda*

A ešte z histórie Pohlodova

V listine z roku 1318 je doklad o dedine Voľa, ležiacej pri Vítazi. V roku 1336 trval spor medzi šľachticmi z Perina a Vítaza o majetok ležiaci medzi Richnavou a Vítazom. Predmetom sporu bol chotár dediny s maďarským názvom Korlatvagasa.

Názvy dosvedčujú, že prvotnými budovateľmi sídliska boli usadlíci so šoltýsom a Korlatom podľa zákupného práva. Jej vznik možno predpokladať koncom 13., príp. začiatkom 14. storočia z iniciatívy zemanov z Vítaza.

Šľachtici z Perina sa aj v polovici 14. storočia snažili zaujať túto dedinu, ale zemania z Vítaza svoje vlastnícke právo uhájili. V 15. storočí patrila zemanom zo Širokého, Fričoviec a Bertotoviec.

V roku 1427 boli tunajšie sedliacke domácnosti zdanené od 8 port, takže Korlatvagasa bola malou dedinou.

Dedina jestvovala ešte okolo roku 1454. V druhej polovici 15. storočia obyvatelia sídlisko opustili. Začiatkom 16. storočia už nejestvovalo.

Predstavitelia Šarišskej stolice v r. 1358 potvrdili, že táto dedina patrí do Šarišskej stolice a leží na pôvodnom majetku Vítaza. Táto informácia viedla k prieskumu chotárnych názvov v susedstve Vítaza. Zistili sme, že v písomnostiach od 16. storočia sa vyskytuje majetok Pohlodov, ležiaci pri Vítaze, na ktorom bolo predtým sídlisko. Názvom Pohlodov obyvatelia Vítaza doteraz pomenúvajú potok, tečúci južne od Vítaza. Odborná obhliadka odhalila v jeho údolí juhozápadne od Vítaza vyvýšeninu so zvyškami po murive nepochybne tunajšieho kostola. V jeho blízkosti jestvovala v 14. - 15. storočí dedina Korlatvagasa, resp. Pohlodov.

Pravdepodobné miesto kostola v Pohlodove; snímka: M. Magda ml.

Narodili sa pred 100 rokmi

Don Jozef Kočík sa narodil 20. decembra 1924 v obci Ovčie, okres Prešov. Najprv sa v roku 1942 stal školským bratom vo Francúzsku, od roku 1950 pôsobil v Egypte a neskôr v Libanone, kde v roku 1966 prestúpil k saleziánom. Kňazom sa stal v roku 1968 v Ríme v Slovenskom ústave sv. Cyrila a Metoda. Ďalej pôsobil ako misionár v Libanone a v Kongu. V roku 1991 sa vrátil na Slovensko a prednášal filozofiu v ponoviciáte. Zomrel po autonehode 9. októbra 2000 v Prešove.

Don Vojtech Lovíšek sa narodil 20. novembra 1924 v Považskej Bystrici. Prvé sluby zložil 16. augusta 1943 vo Svätom Beňadiku. Po barbarskej noci bol v pracovných táboroch až do konca roku 1953, potom pracoval v Ružomberku a Liptovskom Mikuláši, v roku 1958 bol tajne vysvätený za kňaza, neskôr pracoval ako údržbár v Slovenskej Ľupči. Počas totality bol vyhľadávaným duchovným vodcom mladých. Zomrel v Košiciach 28. augusta 1993.

Don Štefan Javorský sa narodil 7. decembra 1924 v Spišskom Štvrtku. Koncom vojny bol aj v nemeckom zajatí. Prihlásil sa do seminára, ale odmietol spolupracovať s ŠtB, a tak bol v pracovných táboroch. Saleziánom sa stal tajne 25. januára 1961, za kňaza ho vysvätil Karol Wojtyła v Krakove v roku 1965. Po roku 1969 pôsobil ako kňaz v Krompachoch, v Rimavskej Sobote, v Plešivci a v Muráni. Režim ho viackrát prenasledoval. Posledný raz ho zatkli päť týždňov pred novembrom 1989. Zomrel v Levoči 12. apríla 2007.

Byť svetlom v dnešnom svete

Každý z nás zažil chvíle, keď sa cítil stratený, opustený alebo obklopený temnotou. Takéto chvíle nás môžu zasiahnuť rôznymi spôsobmi - cez stratu blízkej osoby, osobné zlyhania či nečakané životné prekážky. V takýchto momentoch môže byť ťažké nájsť svetlo, ktoré by nás viedlo ďalej. No práve v tých najtemnejších chvíľach nás môže povzbudiť jednoduchá, ale mocná pravda: „Svetlo večného Kráľa vymanilo ťa z moci temnot“ (Exsultet).

Už sa skončil čas adventných príprav a oslávili sme i čas Vianoc. Vianoce - deň Narodenia Pána - pripadajú na deň jednej z najdlhších nocí v roku. Od Vianoc začína svetlo dňa pribúdať. Sv. Ján v prológu svojho evanjelia hovorí: „V ňom bol život a život bol svetlom ľudí. A svetlo vo tmách svieti, a tmy ho neprijali“ (Jn 1, 4-5). Toto svetlo je samotný Kristus, ktorý prišiel na tento svet, aby priniesol Boží život všetkým ľuďom. Ježiš nie je len nejakým obyčajným zdrojom svetla. On sám je svetlo. Jeho prítomnosť dokáže preniknúť aj tie najhlbšie temnoty nášho života. A preto, keď nás ovládnu starosti či pochybnosti, môžeme si pripomenúť, že Ježiš prekonal aj najväčšiu temnotu - smrť. Skrze jeho vzkriesenie dostávame uistenie, že žiadna tma nemá posledné slovo. Kristus nás pozýva k tomu, aby sme toto svetlo prijali, ale tiež k tomu, aby sme ho aj šírili. On sám povedal: „Vy ste svetlo sveta“ (Mt 5, 14). Týmto nám dal úlohu byť nositeľmi nádeje a lásky tam, kde sme, kde žijeme.

Ako môžeme byť svetlom v dnešnom svete? **Láskou k blížnym.** Malé skutky lásky a štedrosti dokážu rozžiariť život človeka viac, než si dokážeme predstaviť. **Odpustením.** Odpustiť niekomu, kto nám ublížil, môže byť náročné, ale odpustením prelomíme reťaz tmy a prinesie nám to pokoj. **Modlitbou.** Ona je ako svetlo majáku, ktorý nás spája s Bohom. Pomáha nám vidieť cestu, aj keď sa zdá, že všetko naokolo je nejasné a tmavé.

Je pravdou, že každodenné boje nás môžu občas unaviť. Avšak pamätajme, že Boh nás nevolá k ľudskej dokonalosti, ale k vernosti. Stačí iskra viery a on ju dokáže premeniť na jasné svetlo. Život s Kristom nám dáva perspektívu, ktorá presahuje tento svet - perspektívu večného života, kde nebude viac žiadna tma, smútok ani bolestí.

Nech nás aj uplynulý čas Vianoc povzbudí, aby sme hľadali Kristovo svetlo, šírili ho a boli tak aj my nositeľmi svetla v každej situácii, nech je akokoľvek ťažká. V Kristovi môžeme žiariť - nielen pre seba, ale aj pre druhých.

Libor Straka, dekan v Prievidzi

Kecharitomene

27. Život v Bohu cez Máriu a v Márii je lepší

My ľudia máme slabšiu schopnosť chápania. Náš duchovný zrak je príliš slabý a obmedzený, aby kontem ploval Boha a miloval ho v Márii a cez Máriu - s Ním zjednotenú - , vtedy sa nám zjaví v Márii a cez ňu ako by v zrkadle. Ona, Mária, nás vedie a sprevádza. Náš zrak je neustále upretý na ňu, aby sme robili vo všetkom to, čo sa jej páči a čo chce. Týmto spôsobom nestrácame ani chvíľu, aby sme vnímali jej a zároveň Božiu prítomnosť. Máriine oči sú stále upreté na nás, aby sa nám ponáhľala na pomoc, aby nás potešila alebo poučila, posilnila a vyzbrojila nás proti nepriateľským útokom a postupom alebo proti našej vlastnej skazenej prirodzenosti. Ide tu o také silné primknutie duše k Bohu a k Márii, že mocou zjednocujúcej lásky sa zdá, že z tých troch vzniká jedna Bytosť - teda Boh, Mária a duša - sú ako keby tri bytosti spojené, ponorené a premenené v jedno.

Tu sa dotýkame toho neobyčajného spojenia – sme v Máriinom srdci, Ona je v nás, my sme v nej a ešte v našom vnútri, oveľa hlbšie, je Najsvätejšia Trojica: srdce Otca, Syna a Ducha Svätého a tie tri srdcia sa stávajú ako by jedným. Je to plnosť zjednotenia. Je to skúsenosť úplného ponorenia sa do Boha. Je to cieľ každej našej modlitby. Jeden zo svätých tento stav opísal takto: „Duša sa cíti, akoby sa Mária stala jej dušou, ale ide o vnútornú prítomnosť, ktorá je iná než Ježišova prítomnosť. Sú úzko spojené, ale nie také isté. Najsvätejšia Trojica prebýva v našej duši, no Mária neprebýva v našej duši. Ona v duši pôsobí, je pred nami, vedľa nás, no nie v našom vnútri. Cítime, že sme zjednotení s Máriou, no vieme, že v samom centre duše prebýva len Najsvätejšia Trojica.“

Na tomto mieste treba spomenúť prostredníctvom Matky Božej, lebo je to tiež nesmierne dôležité vo vzťahu k Najsvätejšej Trojici. Božie slovo hovorí, že jediným prostredníkom je Ježiš Kristus. Mária sa dokonalým spôsobom sa zúčastňuje na tomto jedinom prostredníctve Ježiša Krista. Aby sme mohli pochopiť, že zjednotenie Nepoškvrnenej s Duchom Svätým je také dokonalé a tajomné, že Duch Svätý pôsobí len cez svoju nepoškvrnenú Manželku. Siahnime po slovách poľského svätca otca Maximiliána Kolbeho. Mária sa zjednocuje s Duchom Svätým tak dokonale, že v Lurdoch sa predstavuje menom svojho Manžela: „Som Nepoškvrnené počatie“. Možno povedať, že je to tak, ako keď manželka prijíma priezvisko svojho manžela. Všetko, čo patrí Máriinmu Manželovi, patrí aj jej. Všetko, čo patrí jej, patrí aj Jemu. Existuje úzke zjednotenie na nepredstaviteľnej úrovni medzi Máriou a Duchom Svätým. Preto je Sprostredkovateľkou všetkých milostí. A keďže každá milosť je dar Boha Otca skrze Syna a Ducha Svätého, neexistuje milosť, ktorá by nebola vlastníctvom Nepoškvrnenej, dostala ju úplne k dispozícii.

Marte Robinovej bolo odhalené tajomstvo Máriinho prostredníctva: „Je svätou a ešte čímsi viac než len mučeníčkou. Je kráľovnou... Je matkou Všemohúceho. Delí sa s Ním o slávu. Zúčastňuje sa na Božej vláde. Preto všetky náreky, prosby, chvály, ktoré sa vznášajú od zeme k Bohu, prechádzajú cez Máriu, od Márii k Ježišovi a od Ježiša k Otcovi. A opačnou cestou: všetky milosti prichádzajú od Otca k Synovi, od Syna k Jeho najsvätejšej Matke a cez ňu k tomu, kto sa k nej modlí. Mária sa stará nielen o pár duší. Prichádza na pomoc všetkým ľuďom. Panna Mária má všetku moc nad Božím Srdcom.“

prpravil MUDr. B. Vaščák

Ahoj, deti!

stránku pripravila: Viktória Uličná

Ani nevieme ako a už máme za sebou prvý školský polrok. Dúfam, že ste boli so svojimi výsledkami v škole všetci spokojní a želám Vám, aby sa Vám darilo aj naďalej, aby ste mohli byť rovnako spokojní aj s koncoročným vysvedčením. Aj keď je február najkratším mesiacom v roku, prináša veľa zaujímavých udalostí. Okrem iného sa môžeme tešiť aj na jarné prázdniny, ktoré nám poskytnú zaslúžený oddych a načerpanie novej energie. Pozrime sa, čo nás v tomto mesiaci čaká:

Každý rok sa na druhú februárovú nedeľu (tento rok 9.2.) oslavuje Svetový deň manželstva.

Sviatosť manželstva

"Ale Boh ich stvoril od počiatku stvorenia ako muža a ženu. Preto muž opustí svojho otca i matku a pripúta sa k svojej manželke a tí budú dvaja v jednom tele. A tak už nie sú dvaja, ale jedno telo. Čo teda Boh spojil, nech človek nerozlučuje." (Mk 10, 6-9)

Cirkev je rodinou Božieho ľudu. Jej najmenšou čiastkou je ľudská rodina. Ježiš chce byť prítomný aj v tomto spoločenstve. Muž a žena si ho pozývajú už na začiatku tým, že uzatvárajú sviatosť manželstva. V tejto sviatosti sa manželia stretávajú s Kristom. On zostáva prítomný uprostred nich, posväcuje celý ich život a dáva im silu na plnenie manželských povinností.

V sviatosti manželstva sa dvaja ľudia rozhodnú spojiť svoje životy v Cirkvi uprostred Božieho ľudu a získavajú dary pre dobro svojej rodiny. Manželia si v prítomnosti Cirkvi sľubujú vzájomnú lásku a vernosť po celý život. Svoj sľub potom potvrdia prisahou.

Boh chce, aby zosobášený muž a žena žili vždy spojení v láske, aby prijali deti, ktoré im on dáva a aby sa v rodine všetci mali radi a aby si navzájom pomáhali. Boh je láska.

Rodina, v ktorej kraluje pochopenie, vzájomná úcta a láska, je najkrajším Božím obrazom vo svete.

Všetci v rodine sú povolaní usilovať sa o vlastný príspevok na udržanie jednoty. Aj deti, pretože svornosť a láska sú najväčším dobrom rodiny. Želáš si, aby i vaša rodina bola takou, ako chce Ježiš? Počúvaj svojich rodičov a pomáhaj im. Nezabudni sa za nich modliť.

Svetový deň chorých (11. 2.)

Svetový deň chorých sa každoročne pripomína od roku 1992, keď ho ustanovil pápež Ján Pavol II. Tento deň je venovaný ľuďom trpiacim nevyliciteľnými chorobami po celom svete. Jeho hlavným cieľom je zabezpečiť podmienky, ktoré im umožnia znášať chorobu a prežívať posledné chvíle života v dôstojnosti. Katolícka cirkev si v tento deň uctieva Pannu Máriu Lurdskú a pripomína si jej zjavenia v Lurdoch.

Svätica mesiaca – sv. Izabela (22. 2.)

Sv. Izabela sa narodila v roku 1225 francúzskemu kráľovi Ľudovítovi VIII. a jeho manželke sv. Blanke z Kastílie. Bola mladšou sestrou sv. Ľudovíta IX., ktorý bol taktiež francúzskym kráľom. Napriek ponukám na sobáš s viacerými šľachticmi sa rozhodla zasvätiť svoj život Bohu. Venovala sa starostlivosti o chudobných a chorých. Po smrti matky s podporou svojho brata a ďalších ľudí založila kláštor klarisiek Pokory Preblahoslavenej Panny Márie v Paríži, kde sa neskôr stala opátkou*. Zomrela 22. februára 1270. Pápež Lev X. ju v roku 1521 vyhlásil za blahoslavenú ako jednu z prvých klarisiek.

*opátka = predstavená ženského kláštora. Je to mniška, ktorá vedie kláštor, stará sa o jeho chod a duchovný život ostatných sestier

Úloha: Osemsmerovka

Nájdí a vyškrtni tieto slová (vodorovne, zvislo alebo diagonálne):

LÁŠKA, POMOC, MANŽELSTVO, VERNOSŤ, ZDRAVIE, RODINA, NÁDEJ, OBETA, BOH, SVETLO

O	A	C	F	R	W	N	S	N	G
L	L	X	D	Ž	O	Á	K	U	O
Á	Á	T	N	L	I	D	É	H	B
Q	B	S	E	R	Š	E	I	V	E
M	I	X	K	V	Ý	J	Ň	N	T
H	E	C	I	A	S	M	K	Ú	A
K	U	O	T	Z	E	H	O	B	Ľ
I	Č	M	U	D	R	Č	D	O	J
Ť	S	O	N	R	E	V	B	W	C
W	E	P	Š	A	Í	L	B	Y	A
A	C	S	P	V	N	R	I	U	Ť
T	Ó	F	M	I	Q	C	Y	L	P
M	A	N	Ž	E	L	S	T	V	O

Angelica Tiraboschi zomrela na rakovinu ako devätnásťročná v auguste 2015 a už sa v Cirkvi zbierajú svedectvá pre otvorenie procesu blahorečenia. Jej príbeh je pritom veľmi jednoduchý. Na prahu dospelosti sa dozvedela zdruvujúcu diagnózu, rakovinu prsníka, s ktorou bojovala štrnásť mesiacov, až kým sa nerozšírila aj na mozog.

„Nemôžeme zmeniť smer vetra, ale môžeme nastaviť plachty tak, aby sme dosiahli svoj cieľ v Kristovi Ježišovi, našom Pánovi.“

Aj keď to zdanlivo vyzerá, že svätcami v Katolíckej cirkvi sa stávajú len veľkí hrdinovia z dávnej minulosti, nie je tomu tak. V posledných rokoch stúpa počet procesov blahorečení obyčajných veriacich, ktorí ukázali svoje hrdinstvo vo vernom prežívaní svojej viery v každodennosti. Dnes by sme Vám chceli predstaviť tínedžerku Angelicu Tiraboschi.

Angelica sa narodila v Treviglio v roku 1995 ako prvé dieťa svojich rodičov, po nej nasledoval ešte brat Simone. Keď mala osem rokov, teda v čase, keď sa pripravovala na prvé sväté prijímanie, spoznala spoločenstvo Obnova v Duchu Svätom, v ktorom sa začalo jej vedomé prehlbovanie sa vo viere. „Žila v odovzdanosti do vôle Božej. Jej príbeh je ako román o láske, Boh je v ňom

zvodca a Angelica sa mu nebráni. Každodenne pristupovala k Eucharistii, pravidelne sa modlila ruženec a často pristupovala k svätej spovedi. Tieto tri nástroje považovala za cestu ako sa stretnúť s Bohom. Zásadným momentom bola pre ňu aj birmovka, počas ktorej cítila silnú prítomnosť Ducha Svätého.

V škole sa venovala svojim spolužiakom, pre ktorých bola príkladom, viedla s nimi hlboké duchovné rozhovory a získala si aj tých, ktorí boli skeptickí. V lete po maturite sa dozvedela o svojej chorobe zdruvujúcu diagnózu: rakovinu prsníka, s ktorou bojovala štrnásť mesiacov, až kým sa nerozšírila aj na mozog. Robila animátorku vo farnosti a svoj život žila naplno, chcela ísť študovať na univerzitu. Najprv sa zdalo, že chorobu bude možné liečiť, potom sa však prejavila v celej svojej agresivite.

Angelica zanechala po sebe množstvo textov a SMS správ, ktoré písala počas choroby svojim blízkym. Mala pocit, že liečba zabrala. Koncom augusta 2015 pocítila však silné bolesti hlavy, rakovina metastázovala. V jej zápisníku našli prepísanú jej obľúbenú myšlienku: „Lebo nemôžeme zmeniť smer vetra, ale môžeme nastaviť plachty tak, aby sme dosiahli svoj cieľ v Kristovi Ježišovi, našom Pánovi.“ Otec Angelicy sa po pohrebe vyjadril, že „nie je hodný takej dcéry“. Novinári z L'Eco di Bergamo rozpráva, že keď sa jeho dcéra dozvedela o svojej chorobe, povedala mu: „Oci, je to vôľa Božia, nerob si starosti: kríž budem niesť ja. Ale keď budem unavená, tak ti ho na chvíľu dám. A potom si ho opäť vezmem späť.“

Po smrti Angelicy sa udiala séria obrátení v jej bezprostrednom okolí. Napríklad jeden chlapec, ktorý dlhší čas hľadal svoju cestu v živote, sa po jej pohrebe rozhodol vstúpiť do kňazského seminára. Množstvo ľudí sa chodí modliť na jej hrob a prosiť o pomoc v chorobe. Pre tieto udalosti sa už intenzívne hovorí o možnom začatí procesu jej blahorečenia.

„Budme pozorní, my, ktorí žijeme, nezhadzujme svoj čas. Žime intenzívne a konajme dobro, rozdávaúc radosť a lásku druhým.“

ÚVODNÉ MOTTO:

Múdri ľudia vedia, že pravá láska dokáže čakať. Najlepšia a najkrajšia Božia cesta je nechať si sex až do manželstva. Je potrebné pomáhať mladým, aby žili v čistote, pokiaľ prijímajú naše rady. Ale verím, že modlitbou za nich nič nepokazíme.

Prečo sa máme zasvetiť Panne Márii?

Panna Mária nikdy neprestáva zachraňovať človeka, hoci by už bol z ľudského hľadiska stratený. Ona nikdy nenecháva svoje deti v tme hriechu, ateizmu, nevery a skazy. Každého človeka hľadá osobne. Neodrádza ju ľudská úbohosť a pýcha. Všetkých chce vložiť do rúk svojho Syna.

Podieľa sa na duchovnom boji, ktorý každý z nás prežíva vo svojom živote. Silám zla záleží na tom, aby sme premárnili spásu, ktorú nám Ježiš daroval svojím umučením a smrťou. Satan robí všetko preto, aby sme neprijali tento nesmierny a zadar-mo daný dar. Žiaľ, mnohí mu podľahnú. Kto sa úplne odovzdá Panne Márii, môže počítať s tým, že ona ho uchráni pred útokmi diabla a povedie ho najjednoduchšou a najistejšou cestou k spásu. Ona chce, aby sme Boha spoznali a úplne splnili Jeho vôľu. Neodmietne nikoho, kto sa jej s dôverou odovzdá.

Zasvätiť sa Panne Márii v praxi znamená prosiť ju o všetko. Na všetko sa jej pýtať a počúvať to, čo od nás v konkrétnej chvíli žiada. Znamená to ustavične byť s ňou. A rozprávať sa s ňou. Rásť pod jej láskavým dohľadom. Dať sa jej do vlastníctva znamená dovoliť jej, aby nás používala. Znamená to odovzdať jej svoje myšlienky, zmysly schopnos-

ti, city – dovoliť jej, aby v nás žila, pôsobila a milovala. Znamená to tiež ochotne urobiť všetko, čo od nás chce, čím jej môžeme urobiť radosť.

Čo od nás Panna Mária chce? Stále aktuálna je jej materinská otázka, ktorú kladie nám, svojim deťom a ktorú kedysi položila vo Fatime malým pastierikom: „Chcete sa obetovať Bohu a znášať utrpenie, ktoré vám pošle ako zadosťučinenie za hriechy, ktorými Ho mnohí urážajú a ako prosbu za obrátenie hriešnikov? ...Modlite sa každý deň ruženec, aby ste získali pokoj pre svet... Obetujte sa za hriešnikov a často, zvlášť, keď budete prinášať obety, hovorte: „Ježišu, robím to z lásky k Tebe, za obrátenie hriešnikov a ako zadosťučinenie za hriechy proti Nepoškvrnenému Srdcu Panny Márie“... Nech ľudia už ďalej neurážajú Boha hriechmi, aj tak Ho už veľmi urážali a urážajú.

Panna Mária ukázala deťom hrozné videnie pekla a povedala im: „Videli ste peklo, kam idú duše biednych hriešnikov. Na ich záchranu chce Boh dať svetu po-božnosť k môjmu Nepoškvrnenému Srdcu. Mnohé duše idú do večného zatratenia, lebo nemajú nikoho, kto by sa za nich obetoval a modlil...“

Veľmi osobne musíme prijať aj slová, ktoré Panna Mária Fatim-

rubriku pripravuje
MUDr. Blažej Vaščák

ská, Kráľovná posvätného ruženca, povedala neskôr sestre Lucii: „Maj súcit so srdcom tvojej najsvätejšej Matky, ktoré je korunované trňmi, ktorými ju nevdační ľudia neprestajne zraňujú a niet nikoho, kto by tie trne svojim zadosťučinením vytiahol. Aspoň ty sa ma snaž potešiť a povedz všetkým, že v hodine smrti prídem na pomoc s milosťami tým, ktorí sa počas piatich prvých sobôt vyspovedajú, prijímajú Eucharistiu, pomodlia sa ruženec a 15 minút budú rozjímať o 15 tajomstvách ruženca na úmysel zadosťučinenia.“

Za toto detské, dôverné zasvätenie sa, za námahu pri získavaní duší s Pannou Máriou pre Ježiša (každodennou modlitbou posvätného ruženca a prijatím utrpenia, ktoré nám prináša každodenný život) nám Panna Mária sľubuje: „Nikdy ťa neopustím. Moje Nepoškvrnené Srdce ti bude útočiskom a cestou, ktorá ťa privedie k Bohu.“

Modlitba kostolníka

Pane Ježišu Kriste, verím a vyznávam, že pod spôsobom chleba si vo svätostánku osobne prítomný a pokorne sa Ti klaniam. Ďakujem Ti, že si ma povolal medzi svojich priateľov. Ďakujem Ti za dôveru, ktorú mi prejavuješ povoláním do služby by kostolníka. Nedopušť, aby mi Tvoja blízkosť a sväté tajomstvá zovšedneli. Daj, nech svoju službu konám horlivo a s láskou, nech ľudia, ktorých stretávam, zakúsia v mojej prítomnosti Tvoju dobrotu a lásku. Dopraj mi priviesť nových ľudí medzi Tvojich priateľov. Prijmi moju vďaku za všetkých mojich spolupracovníkov, ktorí mi v starostlivosti o Tvoj dom a o krásu dôstojnej bohoslužby pomáhajú. Uč nás pracovať v Tvojom mene, aby sme spoločne vydávali svetu svedectvo o Tvojej prítomnosti a prebúdžaj v nás túžbu po nebi. Daj, aby sme Ťa raz spoločne oslavovali v spoločenstve svätých. Amen.

Tehla

Otvorenie jubilejného roka sprevádza mnoho rituálov, ktoré sa zažívajú len každých 25 rokov. Tak to nebolo ani v príprave na otvorenie Svätej brány na Bazilike sv. Petra ako jednej zo štyroch hlavných rímskych bazilík. Jedným z rituálov bol obrad s názvom „recognitio“, vo voľnom slovenskom preklade „uznanie či overenie“. Zamestnanci, ktorí pracujú pri chode Baziliky sv. Petra, prezývaných ľudovo „Petrini“, pár týždňov pred otvorením Svätej brány urobili tento obrad. Svätá brána je zvnútra baziliky zamurovaná tehľami. Po rozbití múra bola vybratá cínová schránka, ktorá v sebe ukrývala „truhlicu“, v ktorej boli kľúče od tejto brány s dokladmi z posledného jubilejného roka – bol to mimoriadny rok milosrdenstva v roku 2016. Tu mi prišla v spojitosti s týmto obradom modlitba s názvom Tehla od francúzskeho kňaza Michela Quista. Znie takto:

„Na betónový základ položil murár tehlu. Nacvičenou rukou na ňu hodil maltu a bez váhania priložil k nej ďalšiu. Múr navidomoči rástol. Vysoký a pevný to bude dom, prístrešie pre mnohých. Premýšľam, Pane, o tejto tehle, pochovanej v temnote základov mohutnej stavby. Nikto ju nevidí, ona však spíňa svoju úlohu a tie druhé ju potrebujú. Jedno je, Pane, či som tehloou pri hrebeni strechy, či v temných základoch. Len verným treba byť, vytrvalým na určene mieste v tvojej stavbe.“

Aby sme boli v Božej stavbe „užitočnou“ tehloou, potrebujeme byť verní, zodpovední. Ale aby pútnici mohli prechádzať bránou, potrebuje byť otvorená. Nie zamurovaná. Ak sa Vám podarí prejsť Svätou bránou v Ríme, spomeňte si na tieto riadky s túžbou „byť užitočnou tehloou v Božej stavbe“. A keď sa nepodarí, nech pri návšteve niektorého Jubilejného kostola na Slovensku pošleme modlitebný duchovný pozdrav „Aperi portas Christo“ - „Otvorte brány Kristovi“. mr herm

ilustračná snímka: internet

Trampoty v manželstve

pripravuje: MUDr. B. Vaščák

188. Ako sa vyhnúť nástrahám zlého ducha?

Boj so zlým duchom sa týka každého. Pôsobeniu diabla nepodlieha len človek, ktorý padol do duchovného otroctva, alebo taký, ktorý sa voči Bohu búri. Pán Ježiš mystičke Alicii Lenczewskej povedal: „Človeku vládne Boh alebo satan a to do takej miery, do akej skutkami duše a tela slúži jednému alebo druhému. Nezávisí to od vyhlásení či od formálneho členstva, ale od skutkov mysle a srdca.“ Boj so zlým duchom sa uskutočňuje nielen počas exorcizmu, ktorý sa vykonáva v špeciálnych prípadoch, ale zostáva v duši človeka a prejavuje sa v jeho myšlienkach, slovách a skutkoch.

„Ja som prišiel, aby mali život a aby ho mali hojnejšie“ (Jn 10, 10). Základnou zbraňou v duchovnom boji je Božia milosť. Je k dispozícii pre každého, zadarmo a v hojnosti. Stačí, aby sa vôľa a srdce človeka otvorili Božiemu daru. Pán Ježiš povedal: „Ten, kto je vedomo so mnou a vyznáva mi svoju vernosť, nemôže robiť súčasne ústupky voči hriechu, ktorý má zakaždým korene v satanovi... Ak nechcete, aby vás diabol zvidol, musíte žiť v milosti posväcujúcej, vytrvať v stave modlitby, neprestajne vzývať moje meno, zotrvať v Cirkvi a naplno čerpať z mojich darov, ktoré v nej dostávate.“

Preto ide o autentický život vierou, teda vedomé a pravidelné prístupovanie k sviatostiam, intímny a vytrvalý rozhovor s Bohom v modlitbe a radikálny a neustály boj proti hriechu. Vrcholom jed-

noty s Bohom je Eucharistia - pokrm pre večný život, v ktorom sa Boh dáva človeku, aby ho naplnil svojou láskou a zároveň chránil pred zlom. Pán Ježiš vysvetlil toto tajomstvo týmito slovami: „Skrývam sa, aby som vás nezotročil nesmiernou veľkosťou svojho daru. Chcem pre vás vaše šťastie, aké si nik z ľudí nevie predstaviť, ani precítiť. Celé dejiny ľudstva a príbeh každého človeka vediem tak, aby ste sa pripravili na stretnutie so mnou vo večnosti. Teraz sa môžete so mnou stretávať pri modlitbe, pri rozjímaní o mojom živote, v slove, v znameniach, ktoré som vám dal a ustavične dávam.“

„Najvýrečnejším znamením je moja prítomnosť v Eucharistii. Skrývam sa v hostii, keď ju prijímate, vaša duša sa spája so mnou živým a pravdivým, hoci pre myseľ a telesné zmysly skrytým spôsobom... V duši plnej Boha nie je priestor na pokušenia, ktoré vnuká satan. Zmyslom života človeka je zjednotiť sa s Bohom. Tento cieľ treba mať na mysli v duchovnom boji. Vďaka spoločenstvu s Bohom už tu na zemi môže človek pristupovať k nebeskej radosťi a žiť naplno podľa slov Pána Ježiša: „Ja som prišiel, aby mali život a aby ho mali hojnejšie.“

„Zlodej prichádza, len aby kradol, zabíjal a ničil“ (Jn 10, 10). Diabol pokúša každého tým, že predstavuje hriech ako niečo príťažlivé a dobré. Usiluje sa človeka teraz viac vzdalať od Boha a urobiť ho závislým od seba.

Snaží sa to urobiť bez povšimnutia, aby svoju obeť nevystrašil. Skutočnosť hriechu je desivá a má hrozné následky. Pán Ježiš povedal: „Smrteľný hriech ma zabíja vo svätyni duše človeka, ktorý zhrešil. Ak zotráva v hriechu, som v jeho duši mŕtvy a aj jeho duša je mŕtva. Je to stav, ktorý zavládol na kríži po mojej smrti, pretože ten, kto ma pribíja na kríž vo svojom vnútri, v skutočnosti pribíja na kríž svoju dušu. Kým je však na svete, jeho duša má možnosť vstať z mŕtvych tým, že sa zmieri so mnou. Len čo po mne zatúži, vstanem v jeho duši z mŕtvych a zachránim ho pre večný život.“

Hriech je najväčším nešťastím človeka a príčinou všetkého jeho zotročenia. Preto Pán Ježiš ustanovil sviatosť zmierenia, v ktorej sa pretrhnú všetky putá zla a človek obsiahne milosrdenstvo a duchovné znovuzrodenie. Milosť odpustenia hriechov je dostupná aj tomu najväčšiemu hriešnikovi až do poslednej chvíle života. Boh vždy čaká s darom odpustenia a nikdy človeka neodmieta.

V duchovnom živote niet odpočinku. Boj trvá celý život a končí sa vtedy, keď prejdeme bránou smrti na druhý svet. Každý človek je v ustavičnom ohrození. Preto musíme stále bdieť a neprestajne túžiť po Božej láske, ktorá nám pomáha.

A to zvlášť teraz, keď satan začal veľkú ofenzívu a bojuje sa o každú dušu v každej chvíli jej života na zemi. Teraz niet miesta ani času na odpočinok.

Generálna vizitácia

V Slovenskej provincii sestier Sv. kríža v tomto Jubilejnom roku 2025 prebehla Generálna vizitácia v termíne od 27. januára do 23. februára 2025.

Ako vizitátorky medzi nich prišli: generálna predstavená sr. Marie-Marthe Schönenberger, generálna asistentka sr. Gabriele Schachinger a dve generálne radkyne sr. Sheeja Kolacherril pôvodom z Indie-Keraly a sr. Rahela Lackovič, pôvodom z Chorvátska. Navštívia 150 sestier v 21 komunitách našej Slovenskej provincie.

Generálna vizitácia je pre provinciu dôležitou udalosťou s cieľom posilniť vedomie spolupatričnosti a prehĺbiť ducha jednoty a lásky, je príležitosťou zamyslieť sa a prehĺbiť náš zasvätený život ako Milosrdných sestier Svätého kríža v Cirkvi aj v dnešnom svete.

Nosná téma vizitácie: *"Pohýňané Božím Duchom, nesené jeho nekonečnou láskou, spoločne utvárame budúcnosť."*

V komunite v Haniske pri Košiciach prebehla generálna vizitácia v dňoch 3. až 8. februára 2025. Vizitátorkou bola sr. Sheeja Kolacherril a prekladateľkou z anglického jazyka sr. Marislava Čechovičová.

pripravil: M. Magda

Pôst a zdržiavanie sa mäsitého pokrmu

Zdržiavanie sa jedenia mäsa sa má zachovať každý piatok roka, ak nepripadá naň niektorý deň, uvedený medzi slávnosťami; avšak zdržiavanie sa mäsa a pôstu (jedla) sa má zachovávať na **Popolcovú stredu a v Piatok umučenia a smrti Ježiša Krista**. Zákon zdržiavať sa mäsa zaväzuje tých, ktorý dovŕšili 14. rok života; zákon pôstu však zaväzuje všetkých plnoletých až do začatia 60. roka života. V tento deň sa zdržiavanie mäsitého pokrmu nenahrádza iným skutkom pokánia.

Nejesť mäso: od 14 rokov - do smrti
Prísny pôst (len raz za deň sa najesť dosýta): od 18 - 60 rokov

Rodičia sa majú starať, aby aj tí, ktorí pre maloletosť nie sú viazaní zákonom pôstu a zdržiavania sa mäsa, boli vychovávaní k pravému zmyslu pokánia. Výnimku tvoria vážne chorí ľudia (Kán. 1251, 1252, CIC).

Odpustky v pôste

1. Kto koná **pobožnosť krížovej cesty** pred riadne ustanovenými zastaveniami, môže získať za obvyklých podmienok úplné odpustky. Vyžaduje sa, aby sa pohyboval od jedného zastavenia k druhému a rozjímal o umučení a smrti Pána Ježiša. Ak sa koná pobožnosť verejne, stačí, ak sa pohybuje ten, čo vedie pobožnosť. Tí, čo sa pre vážnu prekážku nemôžu zúčastniť na krížovej ceste, môžu získať tie isté odpustky, a to čítaním a rozjímaním o umučení a smrti nášho Pána Ježiša aspoň nejaký čas.

2. Veriaci, ktorý sa v piatok v pôstnom období pomodlí po prijímaní pred obrazom Ježiša Krista Ukrižovaného modlitbu **Dobry a prelaskavy Jezišu**, môže získať za obvyklých podmienok úplné odpustky.

Ohlášky

• **sobáš 1. marca vo Vyšnom Slavkove – Tomáš Centko**, syn rodičov Jaroslava a Lubice rod. Uličnej, narodený v Kropáčoch, bývajúcí v Ovčí a **Nikola Gondová**, dcéra rodičov Cyrila a Gabriely rod. Valkovej

Stalo sa

- **18. - 25. 1. 2025 - začal Týždeň modlitieb za jednotu kresťanov**
- 1. 2. o 17.00 bolo na fare v katecheticknej miestnosti stretnutie snúbeneckej školy
- **2. 2. - v nedeľu sme slávili sviatok Obetovania Pána (Hromnice) - 40 dní od Narodenia Pána Ježiša; pri svätých omšiach bolo požehnanie sviec - hromničiek**
- 2. 2. - v nedeľu pri slávnostnej sv. omši o 10.30 zložili sľub naši noví kostolníci - Ján Galdun a Cecília Miháľová; tiež sme poďakovali odchádzajúcim kostolníkom za ich službu - Františkovi Štofaňákovi a Štefanovi Krokusovi
- **3. 2. - v pondelok pri večerných svätých omšiach bolo požehnanie hrdiel pri príležitosti spomienky na biskupa a mučenika svätého Blažeja**
- 11. 2. - v utorok pri večernej svätej omši bolo pri príležitosti 33. Svetového dňa chorých pomazanie chorých vo Vítaze
- **12. 2. - v stredu pri večernej svätej omši bolo pomazanie chorých v Ovčí pri príležitosti 33. Svetového dňa chorých**
- 15. 2. v sobotu ráno po sv. omši bolo vo farskom kostole stretnutie členov modlitbovej skupiny sv. pátra Pia
- **15. 2. v sobotu o 10.00 bola na fare v katechetickej miestnosti spoločná krstná náuka**

Stane sa

- **5. 3. - Popolcovou stredou začneme 40-dňové pôstne obdobie; v tento deň je prísny pôst a zdržovanie sa mäsitého pokrmu, je to deň pokánia v celej katolíckej Cirkvi**
- 7. 3. v piatok začnú krížové cesty v pôstnom období: v Ovčí o 16.30 a vo Vítaze o 18.00 a po nich budú sv. omše; krížové cesty v nedeľu budú v Ovčí o 13.30 a vo Vítaze o 14.30
- **9. 3. v nedeľu bude po sv. omšiach jarná zbierka na charitu**
- 10. 3. v pondelok začíname Deviatnik k sv. Jozefovi, ženíchovi Panny Márie
- **15. 3. v sobotu bude o 10.00 na fare v katechetickej miestnosti spoločná krstná náuka**
- 15. 3. v sobotu bude stretnutie modlitbovej skupiny sv. pátra Pia

Prehľad úmyslov sv. omši

		Vítaz		Ovčie	
17. 2.	Pondelok				
18. 2.	Utorok	18:00	† Jozef Štofanič (výročná)		
19. 2.	Streda			17:00	† Apolónia, Andrej, Valent, Jozef a Stanislav Jenčovci
20. 2.	Štvrtok	7:00	† Anton, Mária, Rozália, Ján a Rozália		
21. 2.	Piatok	18:00	30: Jana	17:00	† Jozef a Veronika
22. 2.	Sobota	7:00	† František, Apolónia, Mikuláš a Mária		
23. 2.	7. nedeľa cez rok - C	7:30	80: Mária Jenčová	9:00	za farnosť
		10:30	za ZBP chlapov, ktorí opravovali strechu na fare		
24. 2.	Pondelok	18:00	45: Bohuznámej osoby a za jej rodinu		
25. 2.	Utorok	18:00	za ZBP rodín prístrešia „Bednárová“		
26. 2.	Streda			17:00	† Agnesa a Jozef Baranovci
27. 2.	Štvrtok	7:00	† Apolónia, Karol, Jozef a Žofia		
28. 2.	Piatok	18:00	† Cyril Jenča	17:00	na úmysel Bohuznámej osoby
1. 3.	Sobota	7:00	za živých a mŕtvych členov RB		
2. 3.	8. nedeľa cez rok - C	7:30	za farnosť	9:00	za živých a mŕtvych členov RB
		10:30	† Mária Stašíková		
3. 3.	Pondelok				
4. 3.	Utorok	18:00	† Viktor, Štefan a Anna		
5. 3.	Popolcová str.	18:30	† Štefan Čech	17:00	za ZBP Jozefa Humeňanského
6. 3.	Štvrtok	18:00	na úmysel ordinára		
7. 3.	Piatok	18:00	† Regína, Aurélia, Žofia, Mikuláš a Helena	17:00	† Valent, Mária a Mária Balogovci
8. 3.	Sobota	7:00	† Valentín, Mária, Ondrej a Mária Juraškovci		
9. 3.	1. pôstna nedeľa - C	7:30	za farnosť	9:00	60: Mária Kráľová
		10:30	† Štefan Pavlík (výročná)		
10. 3.	Pondelok	18:00	50: Bohuznámej osoby a za jej rodinu		
11. 3.	Utorok	18:00	† Štefan, Mária, Jakub, Mária a Jozef		
12. 3.	Streda			17:00	40: Miroslav Čuchran
13. 3.	Štvrtok	7:00	† Valentín, Helena, Ondrej a Barbora Pacovskí		
14. 3.	Piatok	18:00	80: Jana Čechová	17:00	† Veronika a Jozef
15. 3.	Sobota	7:00	† Ján Tomajko		
16. 3.	2. pôstna nedeľa - C	7:30	za farnosť	9:00	za ZBP chlapov, ktorí chodili po vinšovaní
		10:30	50: Martina Ondriová a za jej rodinu		

Sviatok Obetovania Pána - Hromnice

Podakovanie odchádzajúcemu kostolníkovi
Štefanovi Krokusovi

Podakovanie odchádzajúcemu kostolníkovi
Františkovi Štofaňákovi

Zloženie sľubu nového kostolníka
Jána Galduna

Zloženie sľubu novej kostolníčky
Cecílie Miháľovej

Gratulácia v Ovcí k narodeninám
nášho duchovného otca Mareka

Gratulácia k narodeninám
nášho duchovného otca Mareka